

கோரிபுதியம்!
அனுபவ ஞானம்!!
இதழ் 4

பூஜ்யஸீ சத்ருகு துளி பாபா

கோம்புதீயும்!
அடியை ஞானமும்!!
இதழ் 4

பொருளடக்கம்

I. அனுபவ ஞானம்-----50

எல்லாம் நீ!

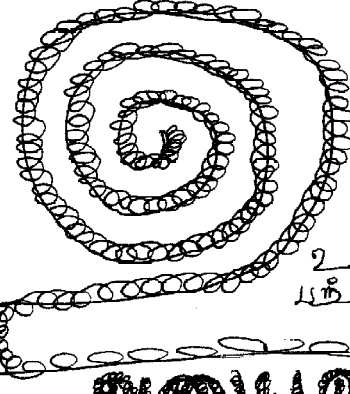

ஸத்திய வாநகை

ஸத்தியம் பேசு.
தர்மம் செய்.
நானை அடக்கே
தருணையோடு கிரு.

ஸத்தியம் பேசுவே, தர்மம் தருவதுமீ!

“ஸத் குரு திருவடி துணை”
“நம்பினார் கெடவதில்லை”
“செய் வயம் மறுவதேயானாம்”
“யுத் பாவம் துத் பவதே”
“பாந்யாம், ஜெயராம், ஜெயஜெய
ராம்”, ஓ!
“அகம்பிரம்மம், ஜெகம்பிரம்மம்”
“அகமே ஸல்லாம்”
“ஜெகம், பரமம், ஜீவர்கருமீ”
அடங்கு. “சிறுதூம் இஸிஸி”/அடங்கு.
அடக்காதே. அடக்காதே.

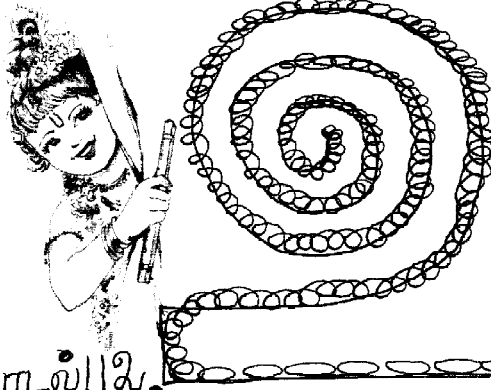

ஸீயய அமுபவம் 154

வெண்பூ வரை சின்னங்
களை எடுத்த அன்பர் கருவ
குறங்க உவண்டாய் எனின
உய்கள் அநையலில் பாசம்
பந்தி உவண்டி கெளரிசெனம்.

அமுபவம் !!

பாடல் 109. இய்யாடலில் 3 + 4 வரிளை காண்க.
 சிறிய மது வொருந்திய யாம் சிறுமை நீவீகி,
 சின்னமில்லா அகண்ட யாரியுரணமா உமம்.
வொருள் :- சிறிய மது எனினும், அதுவே சிறுமை
 எனினும், அதுவே சின்னங்கள் நிறைந்தது
 எனினும், குறியிடுகிறார். அப்படியானால்,
 வொரிய மது எனினும் சின்னமற்றது எனினும்,
 அதுவே மது (புத்தி) அல்ல, அது அறிவு எனினும்,
 அதுவே பேரறிவின் நிலையாக, அகண்ட யாரியுரண
 நிலையாகி யிடுகிறது எனினும், குறியிடுகிறார்.
 சின்னம் :- மதச் சின்னம் சைவம் சிவையனமும்
 மற்றுமல்லவாமதமும், சின்னமாமும் மரு கினகி
குறிகளும் சின்னமாமும். இவை இரண்டும் அறிவு
 எச்சின்னமும் அல்லாத நிலையாகும். அன்பர்கள் கே,
 குறியியு :- மனம் மறுத்த காசும் வரை அநையர்க்கும்
 சின்னக்குறிகள், அயன்யம் தேவை. அச்சின்னங்களோ,
 சின்னமில்லா நிலையை, சாடபி ரை உகும்.

பாடல்||

ஊயாடலில் ஓதல் ஆறு பரிசு கவனிக்கவும்.
 ஸுக்குருவே! நினைதருளால் அகண்டநாள்,
 சூத்துருவான அக்டாணம் அனைத்துமீ நீங்கிலேயும்.
 நிரங்குணமான பரம்பிரதம் நானம் பெருமேயும்.

எல்லா கர்மத்திலும் சிரத்தையில்லாமல்

தார்க்குணமான பிரயந்தீக்திண் உண்மை (கிணமை) போலேயும்.
 நிகிலவிதகர்மத்தும் சிவதீயயல்வேயும் உணர்ந்தோயும்.
 துறவுத்தீதால் என்மை கொடந்தீத பயம் நீங்கியும்

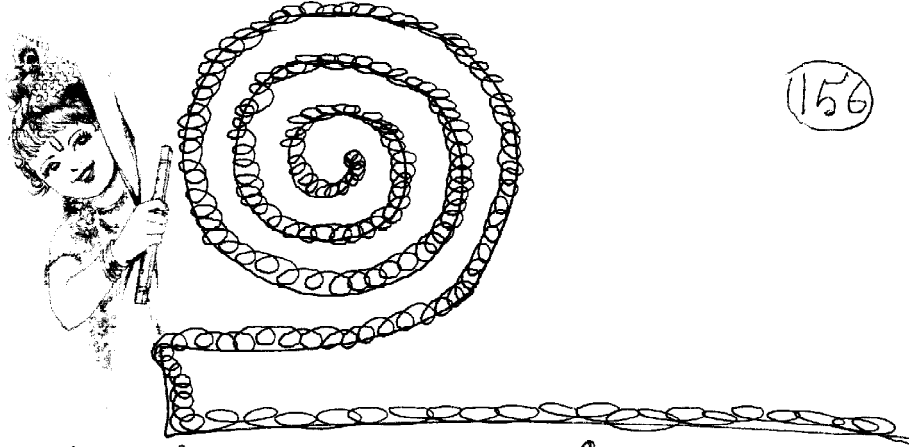
எமக்கு அயலில்லாத எம் அயயபகம் என்ற ஆனந்தம் பெருமேயும்.

வாருள்:- தெய்வீகத்தையும் பரமார்த்தத்தையும் அமடந்தோயும்.

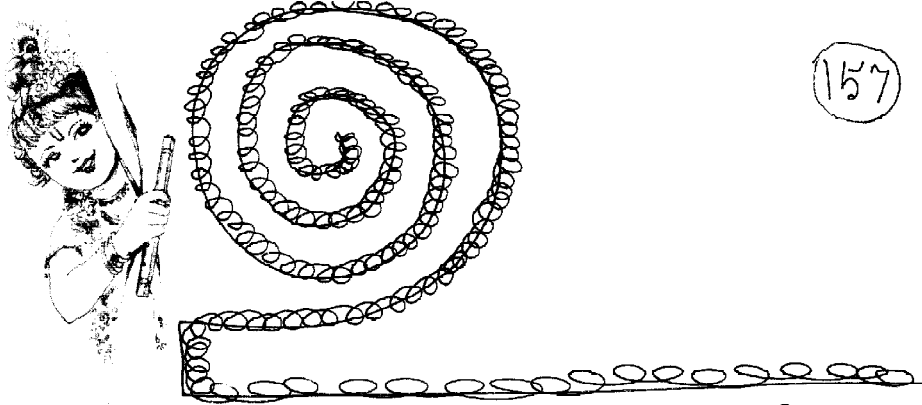
நீமலானிகளீ சொல்லும் போது:- ஸ்ரேயஸாக:-
 உபநாந்தீகம்/ பிரம்மாணந்தம்/ என்றும், குண்ட

அளவுக்கு உய்யுப பாவுனை அகண்ட
 அளவிடற்கரிய பாவுனை என்றும், கிருநிலி

களை சொல்வாரீ இந்த அகண்டானம் பாவுனையு
 பெறுவதற்கு தடை, எம் அனுபவம் என்றும்
 கவனக் குறைவாகும்.

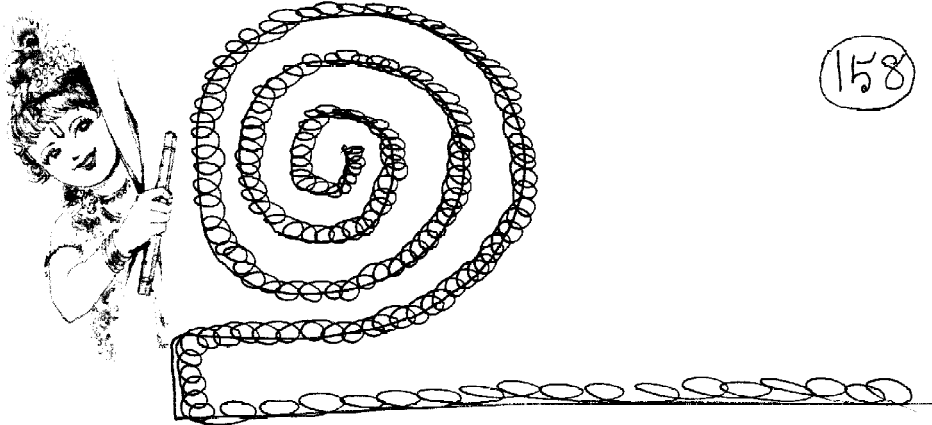

தந்த அக்டோ நானம் எனினும், தவனக் குறைவானது,
 எம் உணர்வான கவனக் கரல் நாசமானது.
 எப்படி எனினும்? முன்பு கிசீஜக ஜீவ உறவு சுதீறம்!
 ஹீறும் பொருள்களை நாமமே மாநக கண்டோம்;
 இவ்வாறு நகக் குருதி குயயால், என்வாம் உணர்வாக
 உணர்விலும் ஆகவே சக்தி நுறவான அக்டோ நானம்
 நீங்கியது. அதை நீர் கீ குணம் நீங்கிய பெற்றோம்.
 துர்க்குணம் நீங்கிய கரல் நீர் கீ குணம் நானம் பெற்றோம்.
 நீர் கீ குணம் நானம் பெற்ற மையால், எம்கீ கு அயவாக,
 நுறவும் இவ்வாமலும், யாருமே என்வாமாயும், யாருமே
 உருவகரலும், துறவகயயம் நீங்கிய பெற்றோம்.
 அப்படியும், அன்ற கனீமை யினால், அயயமாகம்,
 அடைந்தி விட டோம்.
 அயயமாகம் எனினும், சுக கியல், யுரக கியா கும்,
 இவை எப்படி சரக கியமாயிற்று எனினும்?
 நிகிலவிக தர்மகரும சிரக கைய பெற்றோம்.
 முன்பும் கவனக் குறைவிலால் இவகையுடைய நுறவையுடைய
 உடைமைகளையும், என்வாறு, என்வாறு, என்வாறு, என்வாறு,
 நமசி நமசி! நமசி நமசி! எமக கிருக கீ கோம்.

இப்போது எம் ஸதீ குரு விளி, கிருபா கடாசுஷீகாவீ

- 1) வினிக் கூடுகளை நெய்யின / பறவியின / நீர்நீயின / மந்தமாயா குளிகள் உறவு / சுற்றம் / நட்பு / உணர்வன / அனைத்து, மணியதுமைகளி என உணர்ந்து கொண்டு போம்.
- 2) அவ்வினிக் கூடுகளை வைத்து விடுகையணி அவரவர், புண்ணிய பாயங்க ருக்கேய், குழுவினாக நடத்துகிடுளி என, உணர்ந்து கொண்டு போம். அகலையகி அல்ல.
- 3) நம்மை ஆண்களோ / பெண்ண்களோ / பாவனை செய்குதல்வாய் இந்த மனக்காரை என, உணர்ந்து கொண்டு போம்.
- 4) நம்மை தூர், பந்தஜீவனக பாவனை செய்குதல்வாய் இந்த மாயா மனக்கிணையே என, உணர்ந்து கொண்டு போம்.
- 5) இந்த புண்ணிய பாய, புற்றுமறவு எல்லாம், மனகிடுகேயனறி. ஆன்மரவாதிய, எமக்கீகர்வ என, உணர்ந்து கொண்டு போம்.
- 6) புந்த கணக்கு, குழுவினாக நடவெய்யம் போது, செய்குதல் தணக்கு, நமக்கு ஏன் எனியு, விடுகையனிடம் இய்யடைத்துவிட்டு மனக்கையே இப்போம் நீயே என, இய்யடைத்து வண்ணம், சமமரவே இருக்கிள்கே.

7 சுயம்மா கிருக்சிரோஸ் என் றுலீ?

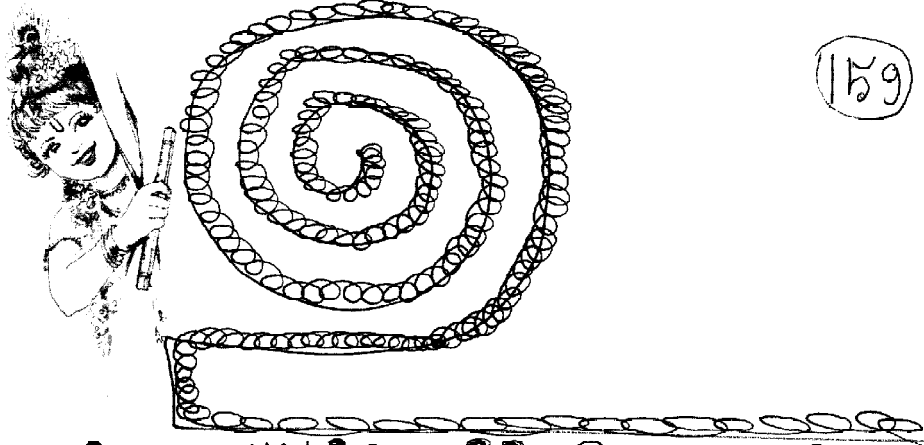
A எண்ணுயதும் சொல் உதும் மண்கின் டெயி.

B ஆடுயதும்! ஓடுயதும்! செய்யதும்! உலின் டெயி.

C அவ்வுடலின் விளை களி, குறை யோடு விசுவீ வாமல்
குடிக்காக, தயவ்பாகு செய்யது, விகியின் டெயி.

D நடைபெயும், அனைநதயும் எக்கேள்விபதிபுயம்
கவ்வமல், இவ்வமல் நவகல், என் றிருமீ யது, எம்
சாட்சி சொடுபமரை, அறிவின் துறன்.

திலகமயல் எம்மண்கின் சக யாசகீதரல் மயநீடுயோம்
எம் அறிவில், குடிபெய்து தெளிவோம்
இது துவகரலம், மரணிமரணிநடந்தல். அடியில்
அம்மண நுககரணை, அறிவாகவே கிருக்சிரோஸ்.
கடுமணி, கடுமணி, உநீகமணம், அறிவோடு கயந்து
விட்டகாவி, மணம் திரிதல், அறிவுகரன் கிருக்சிரோஸ்.
தாவகீகின் பிராரயீதம், திருநீகாக ருள
பெய்யகரலும். அறிவு எக்சிசுந சிதை களிமயபாஜம்
நீர்மரவின் விபரம் தெரியவிலீது. அகவே, தாவகீகின்
நீர்மரவின் மகீதக கிலீது.

பாடல் ||47. ||57|| உணர்நீடு சில அனுபவம்.

1 மனதெனினும் பதைத யால் நெட்டோம்.

நெடுகுரு கருணையினால் மஹதி என ஆனேம்.

நாம நுபகநீயனினால், யான்! யொருளி/யெண்!
உறவு! சுற்றம்! நடப்பு என்று யேறு யேறுய்

கண்ட அத்துறையகயகீகரவி, எம்மொம், எம்மை
↑ நெடுகுருகு நொண்டி நெடுகுரு.

நெடுகுரு கிருணையினால், எவ்வாறு மண்மொண்டி
அறையகள் விதியால் ஆட்குகளிகினை நன்றி

மனதால் ஆட்குகளிகினை நன்றி எனினும், திட
உணர்வின்மால், அம்மொம் மஹதி காணு.

2 ஜென் நாம் எனினும் மதியால் நெட்டோம்.

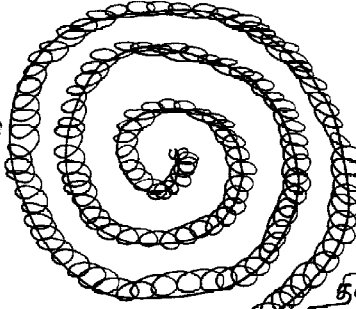
நெடுகுரு கருணையினால் சில நாம் என உணர்நீடு

நான் ஓர் ஜீவன் எனினும், நொடுகுரு பநீகமே
என் ஜெனம் சன் எனினும், யான்! யெண்! யொருளி!
யொருளி! நெடுகுரு எனினும், அம்மொம் மயகீக யொருது
யொருது எம்மை மயகீகி நொண்டி நெடுகுரு.

எம் ஸ்கீட்டுரு கருணையினால் யாழ் கீழன் அரீவ,
 ன்சன் ருமீ என் உணர்நீகருவீ ஜீவகந்தீகதி உயம்
 பூதநீது, நாசமாளையு. துவீடு மனது அமைகியானது
 யாமே ஆதீமா! யா உயரமரதீமா என்ற,
 திட உணர் விலுவி, ந்சகந்தீகதி உயம், பூதநீது
 நாசமாளருணையினால் யாழ் கீழன் என ஆனேய்

யாழ் அறி வில் வாய்வு புத்திசாலியாய் கிரிநீ
 எம் ஸ்கீட்டுரு கருணையினால், அறிவாகிய ஆணையாளனே
மனம் புத்தி சித்தி கந்தரவீ, கட்டு கருமரநீடு
யிராந்தீ மயக்கந்தரவீ, புத்திசாலியாய் கிரிநீ கோம்
புத்திசாலி மறைகற்பனை யின் உய்யாட்டை
 எம் ஸ்கீட்டுரு கருணையினால், யெய் கடட்டு
மெய் அறா நாமடுயம் அனைத்து கடட்டு,
 எல்லாம் மண்ணதி! மண்ணதிய யாழ் ஆதி யாழா
கியமரமே யாகி யாழ் ஸ்கீட்டு சொடு யானகிய,
 ஆணையாள பிறகா கித்தி கரும

திருஸ்யம்:- ஸ்ரீமதவா
 றுகி எம் மொள்களி
 ஆகிய நாமடுப உலக
 மாணம் கிது
 யார்தீமம் மொடுள்.

திருக்குரு:- ஸ்ரீமதவா றுகி
 எம் மொள்களாகிய நாமடுப
 உலகை யாமே ஆண்டுகொடுக்க
 காரணமவதுகிய யாதி.

4) தேக மொள (யார்தீமம் மொடுள்) தயங்கி இருந்
 தோம்
 ஸதீகுரு கருணையிறல், திருக்குரு எனஆதி விட்டோம்.

கிதை திரிஸ்யம் என, யார்தீமம் மொடுளாகியும்,
 திருக்குரு என, யார்தீமம் மொடுள், மொடுள்
 மொடுளாலும் திருஸ்யம் எனினால்?
 திரு = மறைவன் + சியம் = உலகம் + மிவ் கு
 மறைவன் சிருஷ்டியை, மறைவனே காண்கிறான்.
 மொடுள் மொடுள் மொடுள். மிவ் கு?
 மொடுள் மொடுள், மொடுள் உலக காட்சியாகும்.
 அறிவாக உணர்ந்தால், அமைச்சராகியும் காண்பவர
 கிந்திப்பில், மொடுள், அறிவாமையால் இருந்த
 யாம், மிவ் குரு கருணையிறல், அறிவாகி அகரவு
 மொடுள் மொடுள் மொடுள் மொடுள் மொடுள் மொடுள்

5) சிதாமாசன் எனவே நின்னோம்.
 ஸதீகுரு கருணையிறல், மிவ் குரு மொடுள் மொடுள் மொடுள்
 சிதாமாசன் எனினால் மொடுள் மொடுள் மொடுள் மொடுள்
 கவமம் மொடுள், யாம் அறிவாமையினால் மொடுள் மொடுள்
 மொடுள் மொடுள் மொடுள் மொடுள் மொடுள் மொடுள்

பரமாக கிருகீ குல் (162)

யோதும் சிவமாலைய
சுகமாக கிருகீ கோமம்.
யாமே வீரபக உறக
மாறும் யோது மாயாறைய
நாயகீது விளையாடி னேமம்.
யாமே ஜீவக மாயும்

யோது மனநகு நையகீது
விளையாடி னேமம் நம விளையாடகு போதுமம்
என நினைந ரகாண்டேமம். ரீதரடனம்

மணம்! யுகீது! சுகீதகீதாவீ தடகுண்டி தடுமறநி!
தண்டகு தாடசி, ரெகாண்டகு கோவமீ! ராண,
கிரீவாத உவகையுமீ! மாயீயாற உற நையயுமீ!
காணவீ ஜவமாற வறகீதீதகனையயுமீ! நமீயி ரமாதீது
ஜீவனீ நாமீ ராகிருகீ கோமம்
ஸகீகுடு கிருமையிறவீ, ரீவீவமீ மணீ குண!
மணீ நதிய மரமே! அமீம ரம ஜிறையனீ ராணீநகு.
அவீவிறுவனே, ஜீவனீ ராண ஆறனீ. அ வீகு
மனநகு, நையகீது விளையாடினீ. கிரீது ரீவீவமீ
குண்டே! அதுவே நாமீ ரானீது ரிபீகீமந ரெகரீபமகி,
சுகீமா சுகீமா கிருகீ கிரேமீ.

பாடலீ || 87 || 90 • கிரீவீ சிவ வரிகர்.
பநீசகூதநிகாராவாற, தூவ உடலியுமீகாடுனம்.
மரே ரணீண வடிவாற, சூடசும் உடலியுமீ 99 •
ரமீஜீகீமர வுடன் கிரீகீது விளையாடுது,
சுகீமீகியி வுள்ள, காறண உடலியுமீ 99 •
கும் குன்னிறவுமீ, வசீகரிகீகமீயடே, மோறமீ
உரிடமுடியாததுமீ! சரீவச ரவுமீ! அரைசகீகிறதுமீ சீரு
கோறீநமீ! கிருமீயு! மறநீநமீ! மறநவு! கிரை

அனுபவம்

மனைகு மாயரவில்
 ஒருக்கிதேமம் விள் (163)
 மாயா வாகிய
 நடுநி எம் சூள் ஒருக்
 கிதேமம் மன மூம்
 மாயாவும் கிள் பரிமல்
 மண்ணு தய யாம மண்
 னுகடெ கிருக்கிதேமம்
 எமக்கு அயவாக எதுவும்
 கிள்வாமல் அகண்டானந்த ஜோதியாய்
 யாம யாமாதகே கிருக்கிதேமம் மூத்திதே

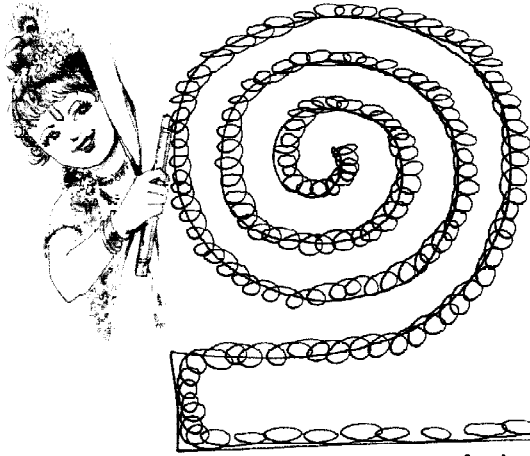
சம்பந்த, எந்த வஸ்துகீதருமீ, இந்த நாம
 சூய குணங்கருடனுமீ காணும்

நாலம்! தேசம்! வர்கீதமானம்! அகாவது
 போகீதவரவியும்! தொக்கைல் வாங்கவியும்!
 நடைமயும், பற்று உரவு எண்ண வியாபாரம்
 எவைகளையும் காணும்.

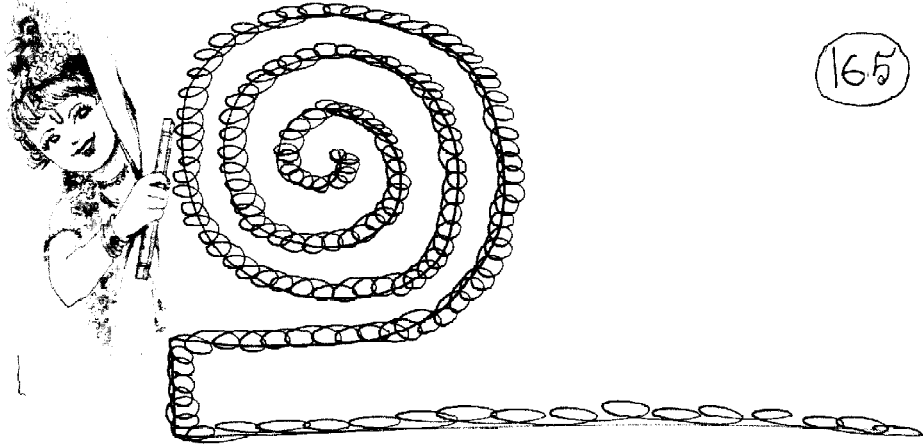
ஒரு யாராளாவது, பிரம்மகீகிரு கு அயவாக,
 கிலயே கிலி. இரும்பு வெவாம, பிரம்மவாகிய
 மண்ணுகடெ தண்டமம்.

யாராளர் :- பஞ்சபூதங்களா ன, நூலசரிமோ,
 மந்துல், எல்லா நாமபெயா ராளர் கருமீ விளையா
 பின்னிப்பினைந்த சூனீருமீ. அவைகள்,
 குணங்களால், சூனீருக் கொள்ளு, பரிமலந்தம்
 பண்ணப்படுகிறது. இவீடு?

மனைகின் நூய்!
 விகியிண்டிடு! அவி எவண்ணங்காரின் படி,
 பரிமலந்தம் செய்யப்படுகா மும்.

வினையின் குழி விதியின்படியும்/மனவின்படியும்
 அனுபவிக்கும் ஓர் மூடமே. (மனமும்! விதியும்! கலியும்!
 அபிவினையின்மையகம் மிதி
 இக்க மாயா ஜாவ விளையாடடை, ஒருபொருளாக
 மகிக்கும், மனம் படைக்கோர் கதை கதைபாக
 சொல்லி உயரும்! உயரும்! அருசாரீந்த
 உவகிக்கும்! முக்கியமே, நகரமும் நகரமும்
 நம்பி நம்பி, ஏமாந்து கொண்டு குக்கிரைகள்
 ஓர் முக்கியம்?
 அவர்கள் நம்ப விவிலி அவர்கள் எல்லாம் களை!
 அவர்கள் மனம், ஏமாறுகிறது. பாவம் அருமனம்
 அனைத்தும் மெருமய, பிரபந்தம் யக்க மெயா மும்
 இம்மயக்கம் தீர எல்லாம் மனாறு க வே உணர்ந்தோம்
 அருமனாறு கவே எல்லாம் உணர்ந்தோம். சிக்கவே
 அங்கு, நாவங்கன் முன்றையம்! தேசம் என்ற
 விளியாபாறு புண்ணியபாயங்கியும்! கரணம்
 இருப்பது ஒன்றும் நடப்பது நவமூன்று
 சமீபமே சுகமனகவே, கருக்கி மெய்

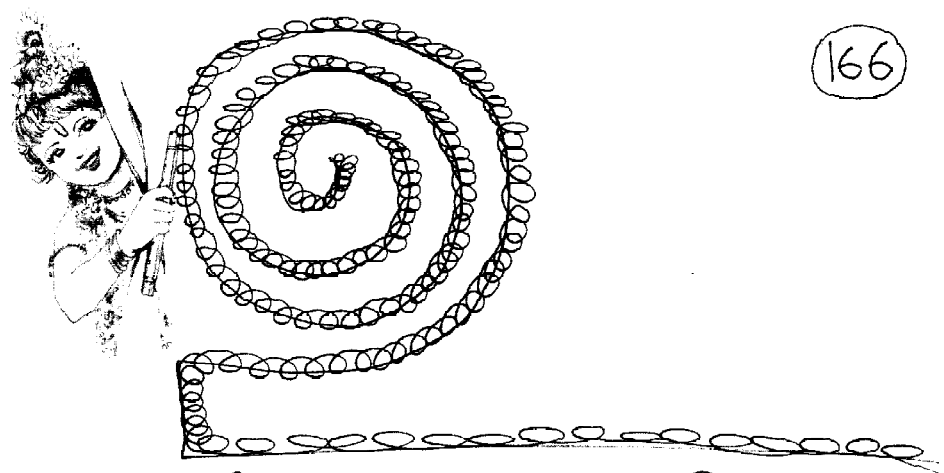

பாடல் 123: வரிசையாக அமைகிறது.

- ① திரவணம் செய்து திரை, தேநீர் காய்ச்சி
நீங்கியது.
- ② மணம் ஆன திரை, அகண்ட அமைப்பாக
கிடைக்கிறது.

③ திரை யா சமீபத்தில், நீ வய அனுபவம்
வந்திருக்கிறாய், சீக்கிரத்தில் உமாம்! ந.சகர்த்து உமாம்
இருந்து, நாசனான நியாயம், அருடைய நாம் என
ஆனாம்.

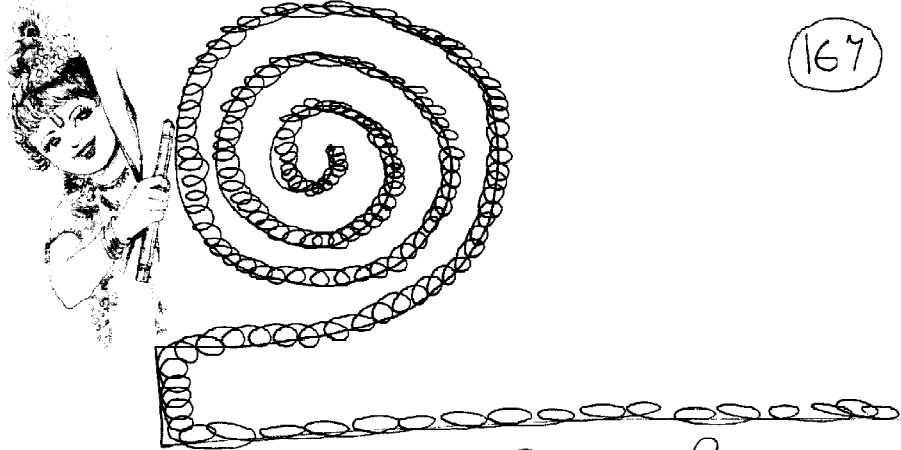
பொருள்: ① திரவணம்: - நாமருபமாக,
காணும் அருட்கு உம், மந்திரம் உறவு சிறிதும்! நட்பு
எல்லாம் மணிகளும். இம் மணி அடர்ந்தோர் யாரும்
மணம்! இன்னும் நட்பும், சீர் நட்பும்,
இவ்வகம். திட்பமிடும், இக்காரியம் மணம்
நடைபயங்கிறது. இக்காரியம் யாரும், மீட்டு
மயக்கம்! உடையவர்களுக்கு, உணர்வகம்
அறிவு சொல்பதாக, உடையவர்களுக்கு, எல்லாம் யாரும்
யே.

என, உணர்வு ஆர்வமாக கேட்டு சிறுவணம்
செய்து தேகம் நாமம் என்ற தேகநாம
முக்கினிய நாமம் செய்தோம்.

② சர்வார்ப்பணம்! பிரதிமார்ப்பணம்!
 முறையோடு, மனமம் செய்கிறதில், அதாவது,
 இறைவனின் காரியமான, மரயா தூவ வினை
 உற்றுக் கொண்டது. குருகிருமையினால்,
மனமம் சிவகியது. கிருக சிறுவண!
 மனமம் கனிதல், அகண்டானம் பரவது!

அனுபவம் ஆனது.
 ③ சிந்தித்து சிந்தித்து சிவமே ஆவாய்!
 பாவித்து பாவித்து பரமே ஆவாய்!
 என்ற நிலையில் புது பரமம் கற்பவக்டு என்ற
 நிலையில் சிந்தித்தியா பரவனியில், ஆகவில்
சிவகர்த்து யமம்! பின் சிவகர்த்து யமம்!
 முகமையாக, நாமம் ஆனதால் யாம் சிவன்
 முகம் தகு விட்டோம்.

பாடல் | 25. கடைசி நான் குயரிகளே காணிக்.

1 மனதுடனே எமதுடனே உமக்கு அளித்தோம்.

2 அம்மனைத! உடனே சாம்பலாக்கி விட்டாய்.

3 எம் ஆன்மாவை! உமக்கு அளித்தோம்.

அவ்வான்மாவையும்! உமகாக்கித் தொண்டாய்.

யொருள் :- துவீலிசு யாக்கிய லீகளியும்.

4 சநீய உள் ஆதீதீது உறையும்.

மனதுடனே உன் அளித்தோம் என்கிருள்.

மனதும்! உடனாய் நினைவிப் பினைவகுபெயே,

புண்ணிய பாயம்! உண்டாகிற உறைய உறைய

உடல் என்குவீ! அது வெறுமீ ஐடமே! அறியநீறகே.

மனம் அறியுடனே, தொகுதம் தொண்டாடுவகு அறியும்.

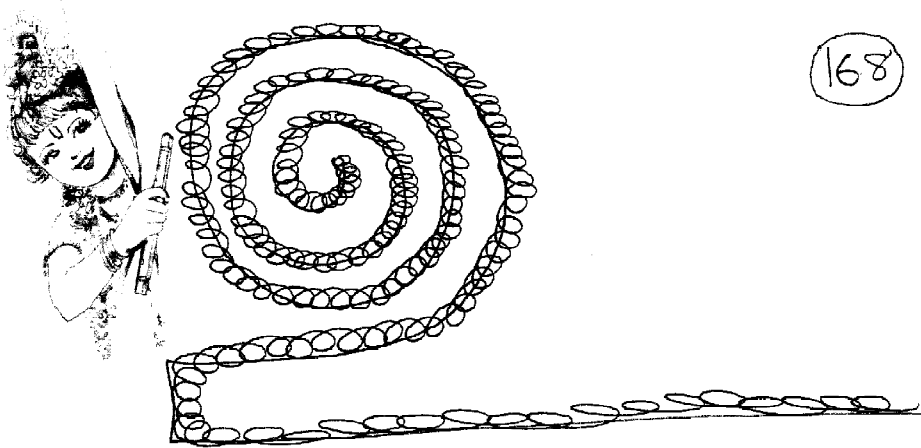
மனம் உறவு! அநீறம்! நடப்பு! எவ்வாயொடுளியும்!

எனதுமன, தொகுதம் தொண்டாடுவகு அறியும்!

உறையன் யொருள், எனதுமன தொகுதம் தொண்ட

டாடி உறியை உவிய அநீறக் கொள்வது.

மனமொரும்.

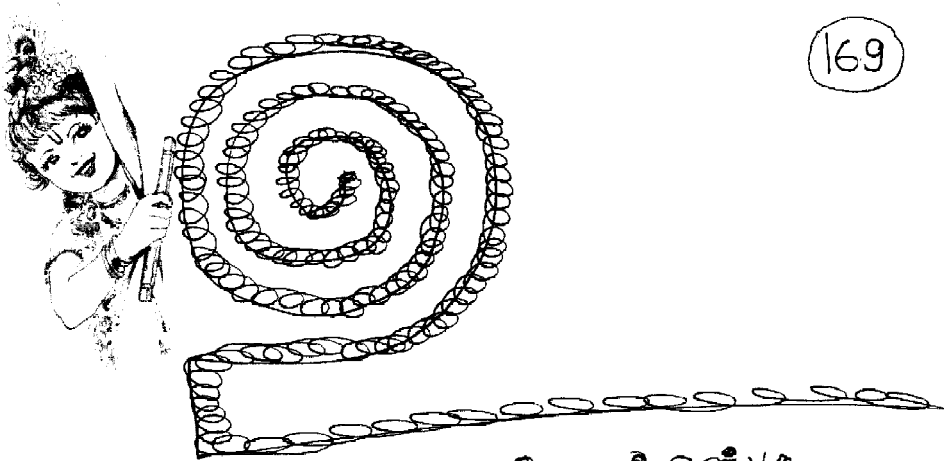
ஆகவே, அம்மனதளவே! அவியுடன!
 எவ்வாறு நீயே! என சர்வார்வியணம்! செய்து
 விடுவதால், வினிகூட்டமனம் விடல் விடலும்

மனம், வினிகூட்டமனம், விடலமறுபடிமனம், அதை
 உணர்வண்ணியமாயா! ஒன்றே ஆகவேணும்.
 வினிகூட்டமாயா ஒன்றே, அம்மாயா அவியினை
 கூட்டமனம் இயற்கையாகிய, மனர்கூழி விடுவம்.
 ஆகவே வினிகூட்டு, என ஒரு சர்வகீதிகளைக் கதை!
 இவ்வியமாத நிறைவு பெறுகிறது.

விடல் ஆன்மரவை உமக்கு அறிந்தோம்! என்கிறார்.

ஆன்மா ரிதாருக்காய் படுவது அல்ல. அது
 வாங்கிய படுவது அல்ல. அந்த ஆன்மரவை,
 ஓர் பந்த ஜீவகூழியதுமனமும். அந்த ஆன்மரவை,
 கூடல்தயிரம்மமாகி, அருவதுகூட்டுகிற
 இருக்கிற, ஓர் ஜீவகூழியவாக ஆக்கியதுமனமும்.

சர்வார்வியணம், மிரம்மாய் பனகூழி! அஃ ஜீவகூழிய
 நீயே ஆகும்! நீயே உமகளை! என உமகியணியதும
 அம்மனமும்.

ஆதீமாறைய உமகீடு அளித்தோமீ எனீயது,
 எறககீடுறிக் கிறுது எனீருலீ?
 அமீமாறையே, ஜீவரதீமாறையு ஜீவரோகீறைய
 தீங்ககீ செயீது, ஆதீமாறையாககீ! அமீமாறைய
 பரமரதீமாறவுடனீ! இகீகியமீயதீகீகியமீ
மூணமகிய அறியே! அறியாகிய மூணமூயகமீ!

1. அமீமாறையு நாளீ! எறது! எற அமீமாறையு பரமரதீ
 தீயீ! அதீககீகீயிலீ, அதுபுந்த ஜீவரதீ!
புந்தமூணமூ! அமீமாறையு!

2. அமீமாறையு இறையனீ! அமீமாறையு பதமூயக அமீ! அது
 மூணமூயமூ எற, அமீமாறையு விடடரலீ! அதுவே
அமீமாறையு! அறியுமீ அமீமாறையு!

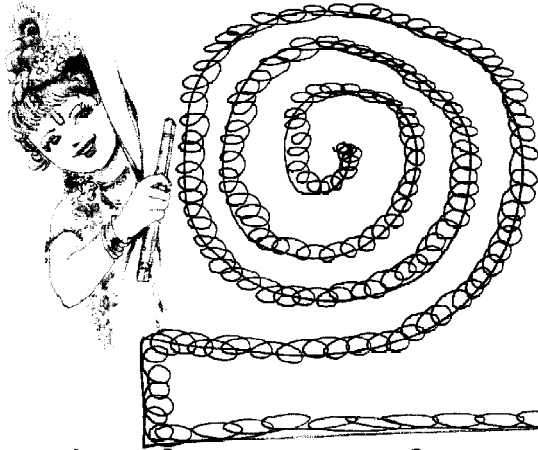
- பாடலீ 127. 1. யாமீ ககமூறு எறககரூமீயோமீ?
 2. அறக எங்கீருக்கு உமீயிடம் ககரூமீயோமீ?
 3. அறக யாங்கீ தீர் எங்கீகசலீயீர்?
 4. தீர் உமீ ககமூறு எறககசலீயீர்? யாமீ என்ன ககமூறு
 மூயடி பகமீயறியுமீ யோன பகமீயு ககரூமீ?

1) யாழ் வைத்யாறு என, எனக்கீ கொடுப்போம்?
 எனக்கீ நீங்கள் வாங்க முடியுமீ?
 எந்தவீ யொருளா றுஷும் மண்ணே கொடுப்பதாக
 சொல்லும் யாருமீ மண்ணே வாங்குவதாக யிருக்கீ
 சும் தாங்கீ மண்ணே ஆகவே எல்லாமீ மண்ணே.
 மண்ணையொழிய தன்மை யில் கொடுக்கவீ வாங்கவீ
 என்கிற வார்கீதைக்கீ குடமேகிவீ.

2) அனை எங்கிருந்து உலகியை கொடுப்போம்?
 கிடை யாமீ உம்மை ஸீயகவா றுக்கீ உணர்ந்து
 செய்காறுமீ, யாருமீ ஸீயகவா றுக்கீ! கிந்தியில்,
 உலகியை எனக்கீ கொடுக்கீ? தாங்கீ எனக்கீ வாங்கீ
 உலகியை எனக்கீ, உண்டு எனக்கீ சொன்ன றுஷும்.
 அவ்வுலகியை நீம் கிருவருடையகே, ஒருவர்
 யொருளீ, கிள்ளு கிருக்கீ கொடுக்கவாம்.
 அவர் யொருளீயே அவரே அயருக்கீ எப்படி
 கொடுக்க முடியும்?

3) அனை வாங்கிநீர் எங்கு சொல்லீ? கிடை
 ஆதாரவாக, உணர்ந்து யார்கீதாறுமீ.
 இங்கு சீர் உண்மையை உணரவாம்.

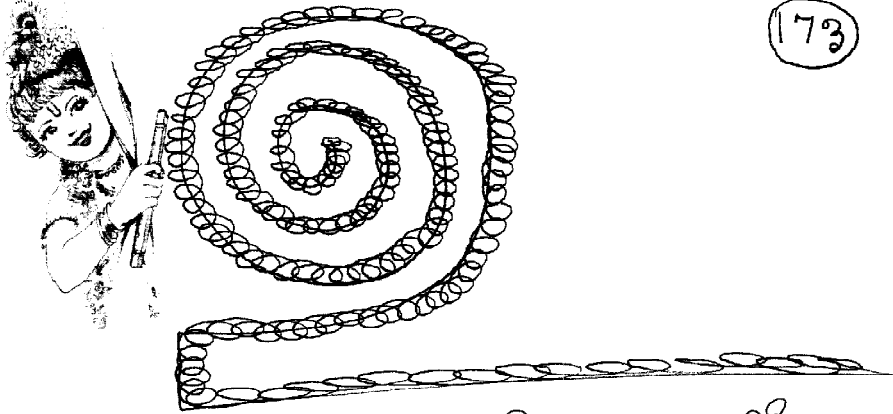

பரமபிரம்மம் மெ பரமபக்திமா ஆகும். பரமபக்திமாவே
 ஆகிமா ஆகும். ஆகிமாவே ஜீவ அனு ஆகும்.
 ஜீவ அனுக்களின், அநிமீயம் பிநிமீயமாய்
நனிமணி மொன்று, பிண்ட சிருஷ்டியாகும்.
 அம்மயமாகவ் பிண்ட தேவநீறமாகிய, ஸ்ரீஸ்ரீ
நாம ரூப, ஆக ஜீவ, தேவநீறங்களுக்கும், அனைத்து
ஜீவ அனுக்கள் என்கிற, ஆகிமா வாகும். அது
 இவ்வாக கிடம் கிவீய. அங்கு நாம தேநீர் என்கிற,
 மெகம் கிவீய. ஆகவே, நகாபேயகற்கோ!
வாங்கு வகற்கோ! நின்று நகாபேயகற்கோ!
வாங்கி செய்வகற்கோ! நகாபேயகற்கோ
கிவீய ரெயிபகே, மூக்கியமாகி விட்டது.
 (அ) நீர் உபகேசம், எதைச் செய்கிறீர்? யாஸ் நான்கேடலே?
நீர்காவக்தில், அந்நானம் கிருககாகவும்,
அதவீ மூனம் கிருககாகவும், அம்மனநக
மூலககாககூபகேசம் செய்வகாகவும், அனை
கூடியன்கள்
நகூவார், சிமீதையுடன் கேட்பகாகவும் அறாணக
மொய் கதை வேகாக, என்னே? ரெயலோ? ரெயகூகே?
சென்னகாககேர்வி?

172

அவை டயலாக், **அண்டிப்பருகு** என,
 ஆகி விட்டது. அக்கணதைய, சொல்பவரும்
 இவ்வீ. அக்கணதைய, கேட்பவரும் இவ்வீ.
 நீயே | யாம் | யாமே | நீ | நாம் | இரண்டு முனிசுவர்
 தேனின் **அகண்டைகரஸ தேனின்** சுவை டயன,
 நமக்குள் நாமே, திகட்டிக் கெட்டுக்கிட்டு
 அச்சுதைய, சொல்லவும் முடியாது. எழுந்தும் முடியாது.
 கேட்பவரும், படிப்பவரும், **வேறு நமக்குயவாக இவ்வீ.**
 இப்படி படிப்பது போனதே மே குருநாதா?
 உலகின் திவ்யில், **படு தேவவமாகவும்,**
 உண்மையின் திவ்யில், **தேவவ விறம்மமாகவும்.**
 ஆகி விட்டோமே! குருநாதா? திவ்யிட்ட
தேவவ தைவல்யம் என்று, ஜீவன் முக்தி முயலையை
 எவரும் நாடுவதுமே இவ்வீ. எவரும் கேட்கவதும் இவ்வீ.
 இதிலீ ஓர் நகல் யதிகத, நிம்மலான களிமடலும்,
 அதிரகலீயமாக உணர்வீ. அதாவது?

இந்த அகீவைதம் என்ற, இவனீ முத்தி நிலைய,
 விரும்பாத காரணம், என்ன என உணரும் போது
 இக்கவியகத்தில் **மனம்** படுத்தம் பாடு.

சொல்லவொண்ணு! விளக்கவொண்ணு! என ஆவிலிடகு.

மெண்! மொன்! மொன்! மொன்! மொன்! மொன்! மொன்!

இந்த ஷட்குணங்களிழை! மொட்டிடி மொடுமை!

இறவகளால், உந்திப்பட்டு, கவியுந் ஸ்ரீமலாணிகள்.

கண்களுக்கு நொடியும், மனைவகளை, விட்டு விட்டால்

நம் கதிஎன்ன? நம்நடவ என்ன? எவர்கும்மை மடலி

பியார்களீ? அவர்களுக்காகவே நாம் பிறந்தோம்

நமக்காகவே, அவர்களை பிறந்திருக்கிறீர்கள். என்ற

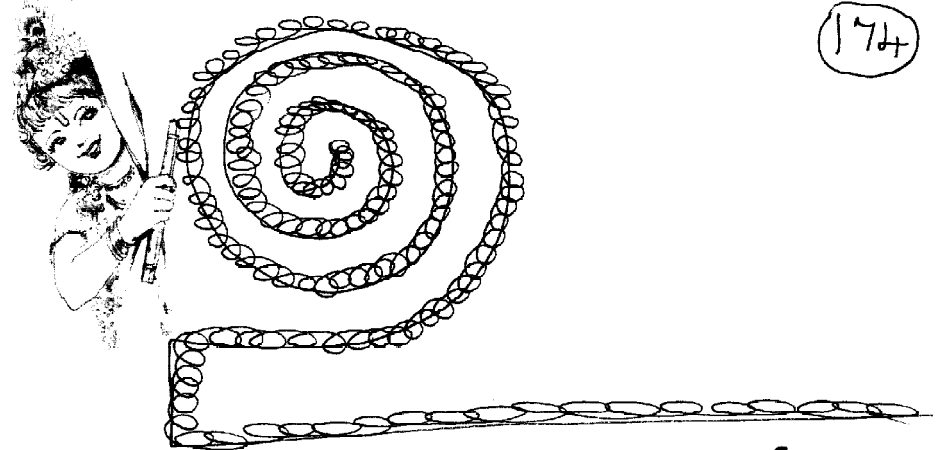
ஓர்மின்னவிலி, மொட்டிக் கொண்டு.

அன்பர்கள்! சேறையே, மலேசனி சேறையு!!

மக்கள்! சேறையே, மலேசனி சேறையு!! என

மறந்துக் கொண்டு அவர்கள் மொட்டிக் கொண்டுள்ளீர்.

இதற்கு இறவதும், ஸ்ரீமலாணிகளும் மொறுப்பிலி.

அவர்கள் மனதின்கு, அடிமையான குனிமையறவ்,
 இலீஇ இலீஇ! அவர்கள் மனம், அவர்களீ
 அடிமையாகிவிட்டதன் மையினுள், அவர்கள்
 மனமே இதன் பொதுப்பாடும்! என உணர்க
 ஆறல் அனைநும் நம்மவர்களே! ^{நவ்வயர்களை} என உணர்க

① இந்த மனக்கண்களுக்கு, தெரியாத தெரிய
 கியபாத தெரியமுடியாத / சூழகவாழ் அவர்கள்
 மனம் நம்ப மறுக்கிறது! மனம் நம்ப கியவலில்
 மனம் நம்ப முடியவில்லை! இதன்காரணம்? உயி

உடலின்மதி உடனேயளிச்சென தெரிகிறது.
 பாரம் நீங்கிய (நீக்கிய) மனதின் சுகரணநீதம்
 உடனே தெரிவகிவீடு. பாரம் நீங்கி தவ்வரணே
 தெரியும்? பாரம் நீங்க விடுவகிலீடு யேனீன்
 சமீ யோம்?

② உயிரின் பாரகீதை, தன் மனதின் மீதே,
 போட்டு போட்டு அகூத்துகின்றனர். அந்
 யமையின் மருதீதர். புரியவில்லையா?

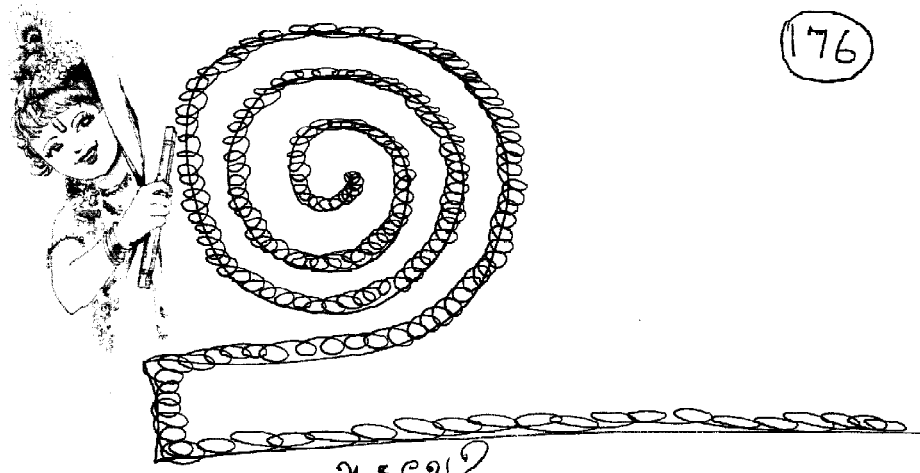
அனுபவம்

பிறந்தீது உரின (175)
 கவனத்தினால்
 பிறமை கண்காணாய்தல்
 திருத்தியவது! கண்டியாய்தல்!
 கண்டியாய்தல்! ஊர் பிசுர்
 கெடுவயே உன் குடி
 கவனம் செலியதா வீடு

நாயகியாள்? நான் என்ன
 செய்கிறேன்? என்ன செய்வ
 உயர்ந்தது? என்ன கருவியைக் கிணைந்தது/விடது
 நாயகியாள்? நான் என்ன செய்வ
 செய்கிறேன்? என்ன செய்வ
 உயர்ந்தது? என்ன கருவியைக் கிணைந்தது/விடது

எல்லாம்நீயே! உன்னவீ! உனதே! என
 விடாமல், நான்! என்னவீ! எனதே! என,
 மனோபாசத்தே தரலம் உவிய ஒத்தினீற நர்.
 (4) அனைவர்க்கும், முன் கவன சக்தி தான்
 இருக்கிற தேயன்றி, முன் கவன சக்தி இவ்வா
 ததே காரணம் ஆகும். எப்படி என்னவீ?
 பிறமையே பார்க்குபார்ந்து! யேசிய யேசியும்!
 99 கண்டித்தும்! கண்டித்தும்! திருத்தியும்!
 தன்னை கிழந்து விட்டார்கள்! தன்னை மறந்து
 விட்டார்கள்! தன்னை நைவிட்டு விட்டார்கள்.
 (5) தெய்வம் மனுவாயினும்! தெய்வம் கோனிருக்
 துணைவன்! (முதலில், மறை உடலிவ்வான், தெய்வம்
 வரும். பின், உன்சாக்நையை, அனுசரித்து, உருநில
 அயல்யம் வரும்) என்பதை மறந்தே தகரணம்
 ஆகும். அவர்கள் தெய்வத்தை விட்டார்கள்
 தெய்வம்! அவர்களுக்கேய, காத்து நுநீ கிறதும்.

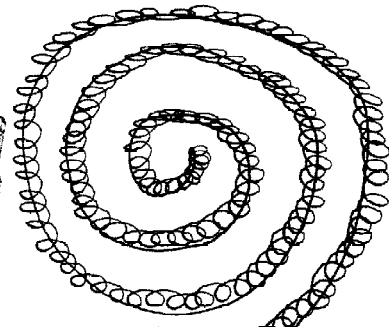
ஆகவே?

உன் ஆதிநீத பகீதையே/உணர்நீத ஞானமென

அறியாததே, அதீதவகுஞானம் பிரகாசிக்காமல்
யோன உதன, அனுபவ ஸ்ரீமஹானீகனீ சொல்லார்.
மேலும், எம் ஸ்ரீ ராம திருஷ்ண பரம ஸம்ஸ தேவரீ/
சொல்லும் யோன?

சுரீகந்தரயாக இருக்க, எவரும் விருப்பவது
இவீ என்னும், எனுப்பாகயோ! ஸ்யாகயோ
கருந்தரவீதான், சுவையம் சுவையப்பவனும்
தனித்தனியே இருந்து, சுவை அனுபவம் பறமுடியும்
அத்காக, விளக்கம் கொடுக்கிறார்.

மேலும் இக்கவியுக்கீதில், கோரகோயு ஞானிகளின்
ஆட்சி காவம் என்பதும், உதனியாக இருப்பதால்,
அதீதவதம் பிரகாசிக்காதது என்பதுமட்டுமல்ல
ஸ்ரீமகவதீதீயம்! அதன் மக்கிய குரீமநீக ருமீ!
வியமாரம்! விளம்பரம்! ஆடம்பரம்! ஆகதீதான்
இக்கே வணீரமென்பது, தவியின் விநியும்! நியநியும்!
சுதியும்! சீதமும்.

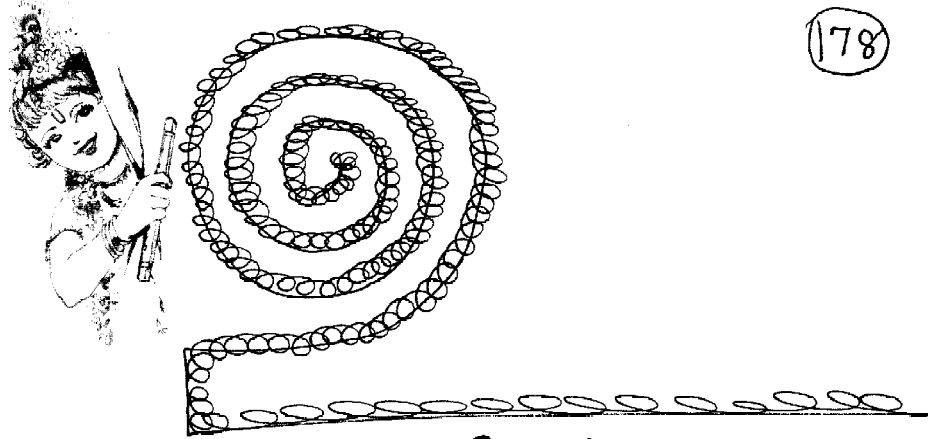
வைராக்கியம்!

அந்நைக ஞான வைராக்கியம் எப்படி கிருகீக
வேறுமென்று, தீர்த்து பாடல்கள் வருகின்றன.
அந்நைகநின் கிருகீகம்.

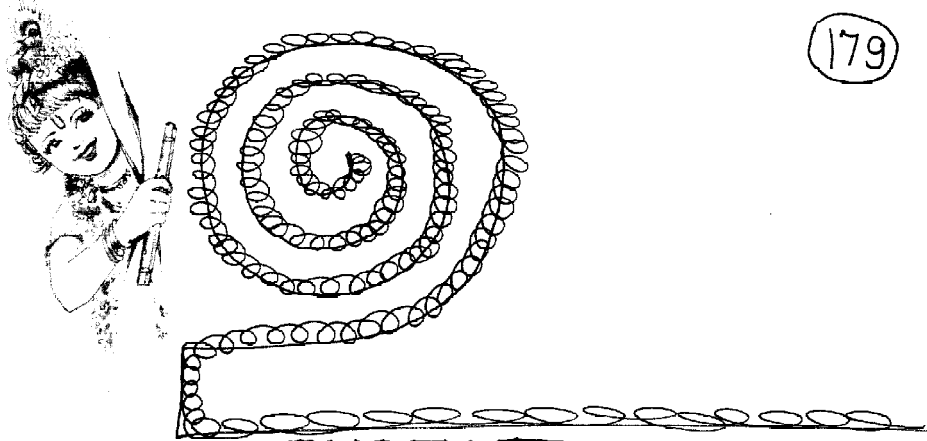
ஆதிம சாதனை எசம்பவர்களும்! பக்கீயில்
உருகி, ஸ்ரீபகவத் கரிவ னுக்கிநீடு, ஏங்குபவ
களும்! மாணம்! அயமானம்! சீடு! சுரணை!
வஜ்ஜை! வெடகம்! கிணைகளை விடொடாது
யாமல், அதுவும் சாக்கியமான காது.

அவனும் உங்கள் வசமா காணும்! மேலே
கூறுவதைகள், உங்கள் சிந்தப்படுத்த காரணமாக
உள்ளது உடைமையம்! உரிமையம்! குரணை?

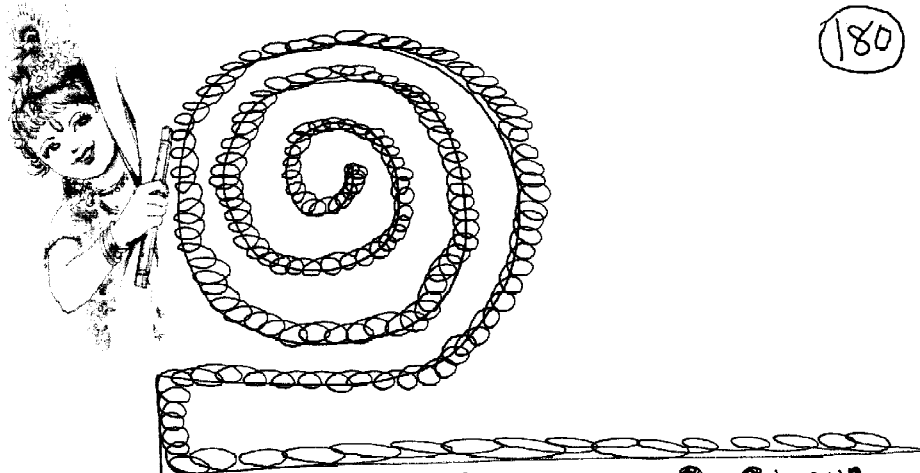
உன் உடைமையம்! உன் உரிமையம்! அருகினால்
அதுவும்! அவனும்! எப்படி சாக்கியமானும்?
எவ்வாறு தீயே! எவ்வாறு உன்குவி! எவ்வாறு
உடைமையம்!

எவ்வாறு மண்ணை! மணி மூலிய பரமே!
 பரமாதிய நாமம்! நாமாதிய பரமே! என்பது
 ஸகீலயமாதரீ? உனக்கு கிருமீய வது?
 உன் உடைமைவது? உன் கியக்கம் வது?
 இவைகளை மண்ணில் வைத்துக் கொண்டு, நான
 சாதனையோ! பக்திசாதனையோ! செய்காள்,
 அதுமாய் நான்கொண்டே? அது அனுபவநாமமாகவே?
 ஆகவே?
 மேலே கூறிய, உடைமையும்! உரிமையும்!
 கெட்டபதிந்து, நாசமாக வேண்டாமாதரீ?
 சொல்லாமல்! செய்வாமல்! நடைபயமும்
 நந்தி! தாள்! சொல்லிச் செயல்களையும்! அகவது,
 பூஷணமும்! தூஷணமும்! கண்டமும்,
 கேட்டமும்! அவைகளை, புஷ்பாஞ்சலியாத மும்
 எவ்வாறு நயமே! எவ்வாறு நயமே! என்ன நினைவாகி யுத்
 வந்தீர் பதிக வேண்டி.

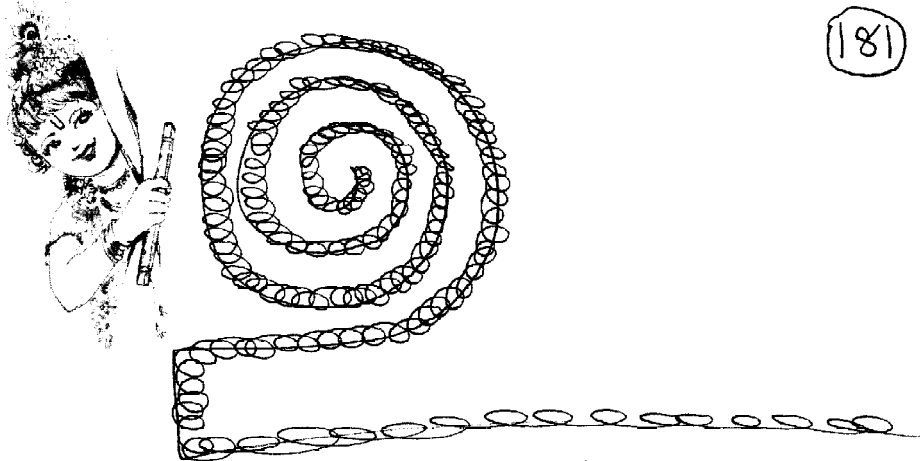

மூக்கலியில், ஆகாரகோஷி ஓவமாக,
 மண குண விருத்திகள்! பறவு வதால்,
 அகம்பிறமீமீ, ஜெகம்பிறமீமீ! அகலமஸீவமீ!
 ஜெகம், பறமும், ஜீவரீக மும். சிறமும் சிறி!
 என்பதை வலியுறுதும், அகம்பிறமீமீமீ!
 என்ற, ஸ்வயஞ்ஞபவ மாறாயணம் நிஞ்சிய
 மாறாயணம், செய்ய வேண்டுமென, உங்கள்
 அனைவரினும், திருவடி படைநீதும் வேண்டுமெனும்.
 எய்யுமாறுண்டு. மூக்கு உங்கள் மனம், உங்கள் மூக்குமீதும்?
 எலீவர பாடல்களும், மனம் பாடல் தானே? என்னும்,
 அகன் கருத்துக்களையும், உடைநீது கொண்டுள்ளோம்? ”
 ஊக்கினை சூறா படிக்கீதானும், அருள் குன்றுதானே? ”
 படிக்கெனவே ஏன் திரும்ப ^{திரும்ப} படிக்க வேண்டும்?
 சூனிமை யில், உகந்தமாய் அம்மர, திருக்கவரால் ”
 மறையாக்கி விட, நமக்கு அதிகவிளக்கம் முதலிதானே? ”
 கடினமத, அருத்த மிகியும், மறையுள் அனைத்து ”
 யாரினைக்கருத்துடன், அருத்துடன் தெரிந்து கொண்டுள்ளோம்?
 தெரியாதவன், படிக்கவா? உகந்தமாய் உடைநீதுமே? ”
 திரும்ப, என் படிக்க வேண்டும்? ”

அம்பிடி இன்ன சூழ், பவநடவகளிஸீ, உயீகளி மளம்,
 ரக்காளம் போகும் (போதை ஆடும் போகும்)
 அம்மணதை திருவீ, அம்பிடி கே ருங்களி?

- 1) எந்த விதமும், இதற்கு ஒரு உணர்வோடு இருக்கிறாயா?
 - 2) எதிர்பார்த்ததை / எதிர்ப்பு வார்த்தை / பேசாமலிருக்கிறாயா?
 - 3) அறநீ அம்பிடி பேசுவதை, சகித்துக் கொள்ளிறாயா?
 - 4) நடப்பதை நவமே அன்றி தக்கப்படி தீர் கொண்டாயா?
 - 5) எதிர்ப்பு இருந்தால் குறை, காணாமல் இருக்கிறாயா?
 - 6) அம்பிடி மெய்யும், கிரிபுமலர் இருக்கிறாயா?
 - 7) உண்மையார், உண்டாதார், உண்மை அல்லாதார் இருக்கிறாயா?
 - 8) எயாநீயும் / எயாநீயும் / மணி அக மலிகை அடி கிறதா?
 - 9) தேவை இல்லாத இடில் இன்றையாயது, விட அடி கிறதா?
 - 10) மேலே கூறியவைகளில், அருமையாக உங்க அடியாளிடையே, **குளிர்மண்டலத்து** கடைப்பிடிக்க அடி கிறதா? கடைப்பிடிக்க மாட்டீர்கள் கொண்டாயா? என அம்மணதை யே கேளுங்கள்???
- அடி கிறதா எனில்:**
 இத்திய பாராயணம் உண்டாம். **அடியறிவிய அன்றி**
 இத்திய பாராயணம் உண்டாம். **என உறுதியுண்டாம்.**

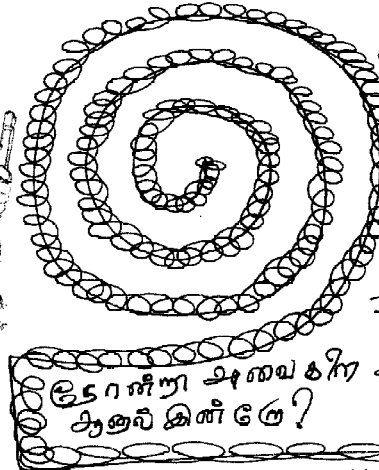
உளர்! உலகம்! உறவு! சூற்றம்! நடமுய்யம்!
 உதரகல்! யோகீடு உறவு! கொடுக்கல் உறவுகள் என
நான் குடியும்! நாம் போவ, உறவு! உறவு! என
 ஒரு ஒரு அங்கிடுயே!
நான் குடியும்! நாம் போவ, உறவு! உறவு! என
 உறவு உறவு உறவு உறவு, உறவு உறவு உறவு உறவு??
பாடல் 130ல் ஈடு உறவுகள் உறவு உறவு.

1) சாது மணிமைய என் சொல்லோம்?

2) சாதி ,, ,, ?
 என்னும், கிடுகென் உறவு சூற்று உறவு உறவு.

சாது & சாது நாம்?

அணி, தருண, பணி, கணி, எ-எக, அமைதி!
 அறவு! அடக்கம்! சூற்றம் குறைகளை மண்ணிடுதல்!
 உறவுகள்! உறவு கொடுக்கல்! சகித்துக் கொள்ளு
 நம்பிக்கை! வைராக்கியம்! அபேத நாய! உறவு!
 சூற்று உறவு சூற்று, அமைதி உறவுகள் குடி

ஸ்ரீ டோஷ குணம் (182)
 கள் எந்நகங்கோ
 றுந்தலரிடம் கோந்தும்
 அநயகரி யாமாகிய
 ஸ்ரீபகவான் டோஷ ஓர்
 நாமகுணமீத ஞானம்

தொன்றி அநயகரி துடைத்து விடுவான்.
 ஆகவிகள்தே? வகடகம்.

இளைந்து கவந்த நிலை/ 'மொறுமையாகும்'

இவ்வாறு மமையேதும் திவசமாக தெரண்டவனை

ஸாது ஆகும் என, ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்ல கேள்வி.
 இவ்வாறு மமையிடுகவனை, அனைத்துமீ உணர்ந்தே,
 ,, ,, ,, நினைந்தே,
 ,, ,, ,, தாமான,
 ,, ,, ,, அபேதமான

நிலையில் சர்வ சாட்சி யாவானும் இவனை ஸாது.

சந்நியாசம் என, உந்தகை அக்கலியக்கவீரனும்
 மஹைய சீனிசுயகங்கரிஷும், இலீலயென்றே,
 சொல்லோமீ காரணம் அம் சீனிசுயகமும்,
 ஸக்கிய குமயகமாகவும்/ டோஷ எக்துணை கும்,
 இலீவாக காகவும்/ ஸரீகி அமைவியாக இருக்கே து.
 எங்கோ சுவ, அசுந குணமீகள், துவமாக கோந்தும்,
 அநயநமாகிய ஸ்ரீபகவான், அநய துடைத்து விடுவான்.

வைராக்கியம்

கோர குண கோஷி 189
 நிகரே தினீநறய
தாமடுயமாத வநீது
 விடடதால் ஸீபகவறல்
 துடைக்க குடியாறு துடைக்க
ஒயவாது. பதீகீளநீறு லட்சி
 யாவ் தூண்கீளநீறு மடுகீது
 தொண்டீ நானே செவகீகீறகரநீ ரதாடமீ.

ஆகவே, அஃ தீனீறு யுகநீக னீலுயம்,
 ஸாதுகீக ரூம் & ஸாது தூம் மூகீகரன்
 இருந்தது. ஆகவே அதை, சொல்லும் போது
அதிவரீ னு ஸீரமம்! என, ஸீரமணபகவரலுயம்
 மநீலும், ஸீ மடாநீ தநா லும், சொல்லிப்பட்டுவந்தது.
 ஆ ஸீ ரம தூம் மீ! என்கூல்; தேவகீ சொல்லும்,
 பிரமம் சீசரீயம்! திருவாஸ்தகம்! சநீநீயாசம்!
 வானம் பிரமீகம்! என நான்கு நூல்களை சுட்டிக்
 கட்டி, தூர் மனகீகடமீயாடடை சொல்ல
 இக்கவியுககீகீலில், அநீக ஆ ஸீ ரம தூம் மீகரீ
 உநீக விலீயயாயின், அயன் நூணசமகனை
 சொல்லமுடியாது, என்கூடு வநீகீயமாதிலிடடது
 ஆறலீ அறவகரீயம், முறையாக உநீக குடியாக பழ
 கவிமரு உறையன், யொணீ (யணம்) & யொணீயுயம்
 கட்டி, மயகீகிலிடடரன். தவி கோஷகீகீயம்
 பிறமீயிடமீ! இருமீயிடமீ! ஆடகியம்! து வீ
 விரண்கூகரன் என, உரை யெண் மீ.

தூர்நோவு குணம் 184

நோய் தீர்ப்பும்

வேறுபெந்தமாரீர்க்கவும்
 இதிகலியில் சந்தியமாத
 ஆகவே ஆய்ந்த பக்கியம்
 2 ன் உணர்ந்த ஆய்நானம்

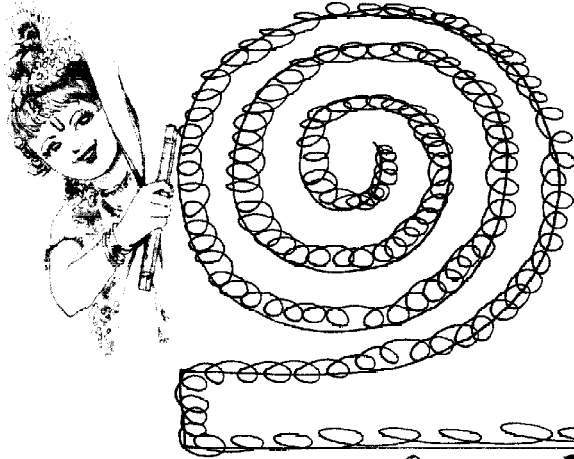
தான் தூர்நோவு குணம் நோய் தீர்ப்பும்
 என ஆய்நானம் சொல்லும் அடிபெயர்

**பக்தர் பாகவத தர்மத்தை, தீவனநீக்கி
 உற்பவன் எவனே, அவனை நாடு ஆக முடியும்.**

என ஆய்நானம் தர்ம உபயோகம் அறிவிக்கும்.
 இதில் பக்த தர்மம், ஸ்ரீ பகவதானுடையதாகும்.
 1) பாகவததர்மம், ஸ்ரீ பகவதான் பக்தர்க்கு நாடு
 அளிப்பதாக உபயோகம். பக்த தர்மத்தைவிட,
 ஸ்ரீ பாகவத தர்மமே, சிறப்பாகும்.

**A) ஸ்ரீ பக்தன் தீவனநீக்கி, ஸ்ரீ பகவதான் அதுவாக
 இருப்பான். அப்படி இருப்பதில், பிமையானவரின்
 அங்கு ஸ்ரீ பகவதான், அதுவாக இருக்கிறான். அவன்
 தீவனநீக்கியதை அறிய யாருக்கு உபயோகம்?
 அப்படி உபயோகம் தீவனநீக்கியதை, தீவனநீக்கிய
 என்னை, ஆய்நானம் தர்ம சொல்லும்**

**B) ஸ்ரீ பகவதான் தீவனநீக்கி, அதுவாக
 இருக்கிறான். என்னை உணர்மம் ஸ்ரீ பகவதான்
 பக்த தீவனநீக்கி தீவனநீக்கி, அவன் தீவனநீக்கி
 தீவனநீக்கி உபயோகம். தீவனநீக்கி உணர்மம் என்னவென்று
 குறி?**

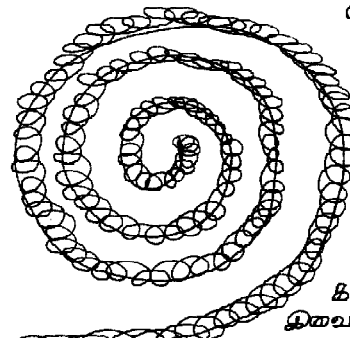

பக்த னுகீகாகவே, ஸ்ரீபகவான் கிருமீபான்.
 பக்தன் கிவீலியேல் ஸ்ரீபகவான் அதுவாக கிருமீபான்.
 பக்தன் கிருந்தால், அதுவே ஸ்ரீபகவானாக, உந்தே
 அகவேண்டும். அப்படி ஸ்ரீபகவானாக, அது உர
 விவீலியானால், அது (கிருந்தால்) கிவீலியாகவே.

பக்த குமீலி எனப்பது ஸ்ரீபகவானின் அறங்களை!
 பக்தன்! உதீகர உச்சாரணை! என அனைத்து
 அனைகம் உண்டு. இது ஸ்ரீபகவான் அம்பந்தமரணம்

ஸ்ரீபாகவத தர்மம் எனப்பது ஸ்ரீபகவான், அருமைப்பாக
 நமீயி அரணம் புகந்தவர்களுக்கு செய்யும் அருமையானது.

இறைக்கான, எம் ஸ்ரீராமமரணவரீ செளரீ. ரீ.
 அன்பர் பணிக்கு எம்மை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்,
 இன்பநிலை அருமது பேராண்டந்தருவே! தா லே,
 வந்த எய்தும் பராமரணம்! எனீ ருநீ. இதை,
 எம் ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவரீ!
 சொல்வார் :- பக்தன்! பாகவதம்! ஸ்ரீபகவான்!
 கம் மீனீயும் மீனீயே எனீயார்.

ஓர் ஸாதுவகீடு (186)
 அவனுடைய யாறு
 மையம்! பணியும்! கருணை
 யும்! ஈனதயம்! உபமண
 லுதும்! நகரம்! மன
அடக்கமே அவன் அளிகர
 னதயம்! ராசு யின்நிலையில்
 தயமாபதயம் அமையம்.
 இவ்வகளை அத்வத அனுபவ
 ஞானமும்! அவன் அடியாய்
 அடியாய்! அடியாய்!

பாகவதம் :- ஸீபகவானியம்! ஸீபகீடுகையம்!
 இருகணிநீககணிகளாகீடு அனைகரின பிதூரு
 எடுக்க தினி ரும்கீடு! ஞானகீடுகை கவந்காலி
 என்ன சமையலா? என்மையலா? என்னசூனநீகமோ?
 அந்நிலைய, ஸீபகீடு பாகவதம், என்மகாமே.
 ஸீபகவானி தனக்கு ஆனந்திப்பயனலிவ பகீடு.
 ஸீபகவானி, ஓன்றி தயநீகவதும் 99 .
 அப்படியப்பட்ட பகீடுகீடுகாலே குடிமையே
 அப்பயணம் செய்து ஓன்றி கவந்தவனே
 பாகவதேடுகமன். அப்பாகவதேடுகமர்கீடு
 தேவை தெய்வனே ஸாது ஆயான.
 அப்படி ஸீபாகவதேடுகமர்கீடு தேவைமையுமேயே
 அவன் லலியம், அவர்கனின் பாகவதனின் ஸீபகீடு
 அவர்கள் பாகவதககள் மீது
 தான் தயனமும்
 அகீடுகையம்! அகீடுகையம்!

என் ஸீபகவானி
 ரொலியர். ஞானமும்

வைராக் கியம்

ஓர் உண்மை ஸாது! (187)
 ஸீபாத வகோக்தமர்
 களின் ஸீபாது கைகளிலும்!
 ஸீபாதவிதனிலும்! அடியில்
 ஓடி யிருக்கே ஸீபாது
 தூளியின் மீது
 அதிவநகீராவும்! நம்பிக்கையே
 அதுவே நாம்! நாமே அது!

என்ற ஆரணத்தினறவுடன் கிருவீபாண். இது
 அதிவநகீராவும்! நாமே அது!

ஸ்ரீபாதவிதனிலும்! ஸீபாதுகைகளிலும்!

அடியில்! ஓடி யிருக்கே! தூளியே!

ஆவ அணு ஆகும்! அதுவே ஆதிமாவும் ஆகும்!

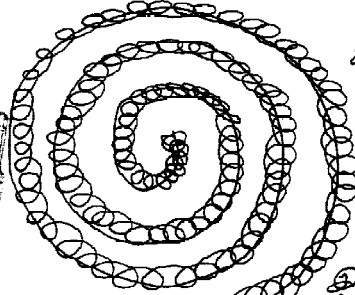
அதுவே பரமாதீமாவும்! அதுவே பறவீ பி ரவீய ஸீபாது
 உயிர்வழி ஸீபாத வகோக்தமர் களின்! வாதுகை!

வாதுகையே! அருள் பாத தூளியையயும்!

புதவிடமாக கொண்டவனை! ஸாது ஆவான்!

ஆகவே, ஓர் ஸாதுவின், மணிமை பெருகையை,
 வாக்கோலும்! வரியறலும்! விளக்க ஓடியாது,
 என்பது அதுபவ ஸீமவான் களின் வாக்கோலும்.

கிரண்டாவது வரியில், ஸாநீதியின்
 மணிமையை என் சொல்லோம்? என்கிருள்
 இஃ ஸாநீதியினுள், ஓர் முக்கிய கருத்து
 அடங்கி கிருக்கிறது.

இந்த அகீறவுதம் 188

அத உணர்வாகவே இருக்கல்
அதோபியை தம் முள்
உணர்ந்தது அதுவே நமது ஞான
கூட்டயா வளையோடு இருப்பான்.

திவன் லீ வய அனுபவ தேவரீ
அக் கண்டயா வளையோடு இருப்பான்
அகண்டயா வளையாக மறவினில் ஞான சூழ்ந்து
வாயிவாக அறிந்திருக்கல்.

A பந்தீ! B அமைதி! C ஸாந்தி!

ஞான, சூனீ நக பிரிகீது அனுபவிகீதாரீகன்,
ஸ்ரீமலானீகன். இதன் விவரமாவது?

A பந்தீ:— இது ஓர் காடாகீகினி யோனீ நது.
இது நாம டீய முள்ள, ஓர் ஸ்ரீமகவா னினீ மேல்
உள்ள, பிரேமையினீ, அகீகினி யாகும். அந்த
அகீகினி யானது, சொந்த, பந்த, பாச, பறீயுகி,
நாசல் செய்யுல். நாசல் செய்யுல் ஞானீ குல்,
பந்தனை (அவதீ டமைமைய) ஸ்ரீமகவா நக,
(எம்மீ டமைமைய) ஆகீகீ கெளள் குல்.

B அமைதி:— இதனல் மனமீ யோறா ட்டல்
அடங்குல். இவீ யோறா ட்டல் நாணீ! ஞானீ குல்!
ஞானது! ஞானீ, உடைமை! உரிமையா லீ! குடைபெறுல்
அலாநீகாற மமலாற! யோறா ட்டல் ஆகுல்.
சொலீயுல்! யொரு குல்! செய்வறீயு அடங்கீ விடா லீ!
வந்த வெலீயா ம், தினீ செயலா குவா ம் மாற மா ட்டல்.

வைராக்கியம்

நாயமாணவரீயாடல்
 தொல்பூம்! பொருந்முடி! 189
 செயவந்நு அடங்கி விடலால்
 வந்த தெவ்வாம் உன் செயலால்
 வாழ்வோம், மாபரமே!
 சொல்லி என்செய் நாமம் ஆகும்.
 பொருளி என்செய் பேய் ஆகும்.
 இவ்வென்ற நாமம்! பேயும்!
 செயவந்நு அடங்க வேண்டாமா உன்? வரலாம்.

என்ற நடையிலி, எவ்வா போறாடலடங்கியும்,
 அடங்கி, ஒருங்கிய நடையிலி, ஒருவருடே அமைதி
 ஆகும் என, நீயென்றானீதான் சொல்லீயர்.

சுருதி:- இது சீவர்க்கு திருமையால்

மெய்யுதாருமே. பகீதீயினால், அமைதி ஒருமட
 மனமானது, ஒருகுணம், ஒன்றையே மெய்கிறது.
 ஒரு குணம் என்ற, மகீதீயினால், மாடகி மாறவன்
 என்ற, சீவகவான் நடையினால். இவ்நடையிலி,

பகீதீயிலி தூவ சிறமங்கள் நதிக்கினிந்து
 அமைதியிலி மனோ மாறவிகள் குறைகின்றது

இவ்வென்ற மகீதீயினால், மனோவாக்கியங்கள்
 அனுபவம் ஆகும். இவ்வென்ற மகீதீயினால், வாக்கிவி.

ஒவ்வொன்றிலும்! ஓசாந்தி! ஓசாந்தி! ஓசாந்தி!!!
 என்ற, மொன மனோ சாந்தியை! அருள்கொள்.

சாந்தி என்பதன் பொருள் :- நாமமே ஐதீய தொழுவதின்,
 வேகதாய்க்கை அடக்கி சாந்தி அடைவாயாக என்பதாம்
 தீவிரத்தில் வேகம் வேண்டாம். இயிபதில் சாந்தி அடைவாயாக

நாமரூபம் செட
வேணி ரூபம் நாம (190)
 ரூபம் என திருந்தால் அருள்
ரூபம் அமைச்சு காணும்.
ரூபம் சாரூபமோது அது
 புண்ணிய மாய விநியாயம்
 முடியும். அது ஜனாநாமம்
 ஆகும். அம்படியரால் அந்த
 நாமரூபம் செடவேணி மூலம்
 1) நாமரூபம் சீர்தகவர மூலமே
 ஆகவேண்டும். அம்படி ஆகும் போது அந்த நாமரூபத்தை
 சீர்தகவரளிந் மாயா உருவம் கொண்டு
 செடவேணி.

ஸாந்தியே வேத தாமங்கினிள் ஆடிவிடல்.
 ,, பகீர் நாமரூபினிள் புகவிடல்.
 ,, அநீயகத்தினிள் சிறப்பிடல்.
 ,, அனுபவ ஞானத்தினிள் இருப்பிடல்.
 ஆகவே பகீர் கிரீவாமலி, அமைதி கிரீவ.
 ,, அமைதி ,, ஸாந்திகிரீவ.
 ,, ஸாந்தி ,, ஞானக் கிரீவ.
 ஸாந்திகருகீடு மூலா மெளன ஸாந்தியே,
 அருகீதம் ஆகும். அவர்கருகீடு பாடல், படிப்பி
 யடல், பகவி! தேவை யிரீவ. கிரைவகன்,
 திருந்தால் மூல குணவிருகீடு ஆகும். கிரைவ
 கவி தேவடி குணங்களைகும். எளிமை! கிரிமை!
 மொறுமை! பணியு! சீர்மை! நமச்சிதைக! கிரைவ
 ஆறும், சீர் ஸாது வின், பகடினைநீகன் ஆகும்.
 சீர் ஸாதுவுகீடு கடலுப்பாடு துனியே கிரைவ.
 ,, கடலுப்பாடே அவன் வடிவம்.
 அடங்கீடு! அடக்கிரைவ! அனைகரு அவன் சீரீவ ஆகும்.

வைராக்கியம்

அதாவது நாம ரூப
குணலிங்கம் நாமரூப
ரூபம்

191

இ அவ்வதவநாமவியலில்
நாமரூபத்தை உரைப்போர்
மும் அப்படி உரைப்போது
நாமரூபம் எதுவாயினும்
மணியாகிலும் திருவாய்

நாமரூபமென்கொண்டு அப்படி
மாயாவிரலி அகரூபம் கொட்டால்
என்பவன் அவனும் அந்தாரை சூடியும் அகலவான்
நாமரூபம் செய்வது அடவதி விட்டால் நாமரூபம்

பாடல் | 3 | 1 | 3 | 5 | 7 | இவ்விரண்டு பாடல்களும்,
ஸ்ரீமாதா & ஸ்ரீமாதா! மறையும் உறவு | சூற்றும் | நட்பு |
கூறையும், ஆறையோடு சொல்லி, **ஸ்ரீ குரு அலீ**
முடிக்கிறார்.

இவ்விரும்பாடல்களிலும், ஆக்கியமான ஒன்றை,
நாணவாம். உதக ஸாஸ்கிரகீகினியடி, ஆறையாக
ஸ்ரீமாதா! ஸ்ரீமாதா! ஸ்ரீ குரு! எண்பாடிகள்.
ஆறல் கிங்கு, உரிசை மற னகற்றது.

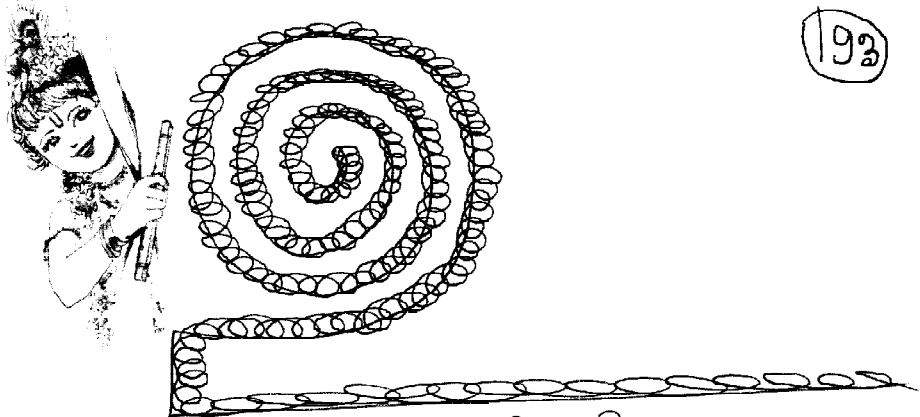
பொருள் :- முதல்பாடலில் **குந்தகு** முதல்
பந்த என, ஆறல்யிக்கிறார். கிரணிடாவுதபாடலில்
குந்தகுயும் நீ! குடியும் நீயே! என ஆறல்யிக்கிறார்.
கிதை உதகாந்த குந்தகுயும் & எய்யடி எண்குலி
குந்தகு எண்குல் பரம் எண்குயும், குயி எண்குல்
யோகமாயா எண்குயும், பொருள் யும். ஆகவே,
பரம் கிலீலாமல் **மாயா** இலீலி ரெண்பதா கிறது.
ஆகவே பரமும் **மணியும்** மாயாயும் **இவ்முயல்**
இலீலாமல், நாம ரூப, கக கீய, கோற்றம் கிலீலி
ரெண்கு கிறதும்.
கிதை உதகும், ஸாஸ்கிரகீகீயும், மற மறல்யி அகலகூது
ஸ்ரீமாதா! ஸ்ரீமாதா! என கூறு கிறதும் எண்குலி?

அலகு நடத்தும்
மரியாதை குறியும் (192)
அங்க நடித்தும் மனமும்
இலிவாமல் குறியும் விடும்.
ஆகவேதான் குடிவிலி உயம்
போய்து - வந்த வகைவகை
(நடுத்த வகைவகை) திணி
செய்வாய் வளம் வேண்டி ருன்குந்.

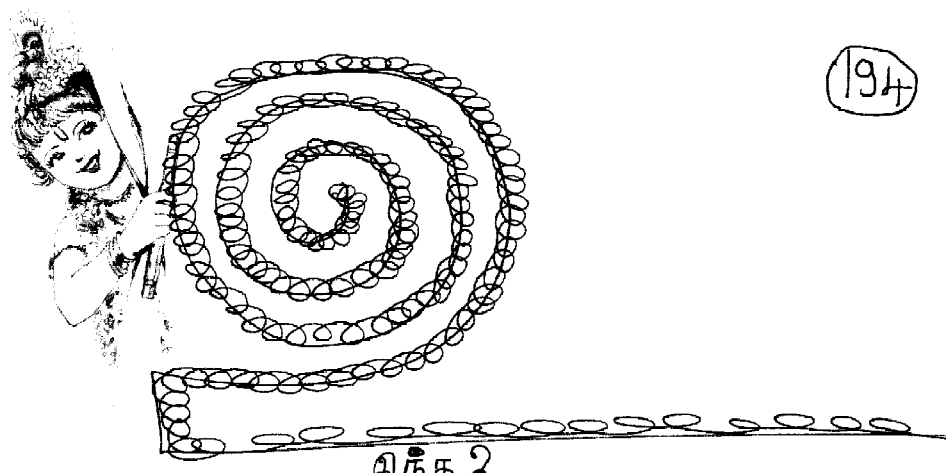
அங்க மனமில் சமரீன மொறுமை ஆகும். அங்க
மரியாதை காட்சி செயல்பாடு மனம் ஆகும். குடிநீர்தல்.

செயல்பாடு உரிமையு ஸ்ரீமநகர/ மரியாதை ஆகும்.
செயல்பாடு அந்நது ஸ்ரீ மிகா/ பரம ஆகும்.
ஆதல் மிகா இலிவாமல், மருகா செயல்பாடு குடியாகு.
செயல்பாடு இயவகு. ஆகவேதான், செயல்பாடுவகை
முன்பு வைத்து, செயல்பாடுவகை, பின்னல் வைக்காக்கி
மீளிய உவகிய வில், வாக்கு வெரிடல் உருகரவாய்,
சிவசக்தி எனப்பார்க்குமே யனின்று **சக்தி சிவம்**
என, கூறாமாட்டார்கன். காரணம்: இவன் இலிவா
மல் சக்தி கிருக்கவும்! இயங்கவும்! குடியாகு
இயவகு என்பதே, உண்மை. ஆதல் சக்தி
இலிவாமல், இவன் இயங்க குடியுமா? எனில்,
சுவம் **குணத்து** **கிருக்கும்** / ஆதல், **இயங்குது**
எனியும், சக்திக் குணமே, தேவந்நமே உருடியாகு!
உருடியாகு! எனியும் உண்மைமே. கிதலிநாம
உணர்வுதரவது?
ஸ்ரீ மிகா/ ஸ்ரீ மருகா! இலிவாமல், எந்த உறவு, சிவமும்,
நட்பு, மீதுமம் நடப்பது/ பறப்பது/ நிந்துவது/ உளர்
வது! தாவுற வர்க்க விகாரி எனியு இலிவா கிண நாம
குடிநீர்தல் இலிவா யனிப்பகு உண்மை.

கிண்பு ← இதனல் உணர்வது?

ஸ்ரீ பிதா! ஸ்ரீ மாதா! இவ்வாமலி, நாகூரு நாம முயல்
 இலி பெண்பது உணர் மையே நாம முயல் கோந்
 நுழீ உண்டானல், அதீ கோந்நுநீகளிளி,
கிருமீயுமீ & கியகீகலூ, குணாசம்பந்தவீகரி
 உணர் முணீணி விருகியது. இதீ குணவீகலூ,
 முணீணிய பாபமீ எணீயுமீ, அதுவே ஜனனமண
 உலகீது எணீயுமீ, அதீ உலக சூகீகியா உலக.
 இதீது உலகியுமீ, சூகீகியியுமீ சூகீகீசூரகூநீக
காலவீகரி பேரகரகரி?
 அதவே நாம, உணர்வு சூர்வமாக, மணர்/மணீ கானி
ஜலம்/ ஜலகூகானி. அதலு பரம்/யரம் கானி.
மாயா/மாயா கானி என, அணீடையுமீ கிணைய
பிணைய விடாமலி, நாம மணீணே (பமலே) எணீறு
 பரஉணர் உயாடு கிருமீயுமீ உய, திடநாமமீ சூகூமீ.
 இதீது அயிவாகிய பரகூகையுமீ! அயிவாகிய
 மாயாபையுமீ, கிணீது பிணீகீது, குநீறு உணர்வு
கூரகூகரி? உண்டாகியது, மாயாமணமீ சூகூமீ.

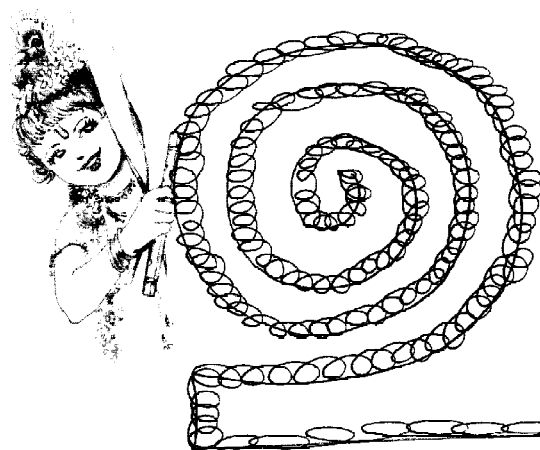

கிந்த ?

- மனம் கிவ்வாமல் நாமமே கோற்றல் கிவ்வீ.
- ” ” உறவுச் சிற்புருடையு கிவ்வீ.
- ” ” ஆவணமயக்கல் ”
- ” ” விடவேய கவக்கல் ”
- ” ” நீயகவாறு கியக்கல் ”
- ” ” பக்கீடு நாமமயயிடுகி ”
- ” ” மாட்டியடிமீயுடிகவீழி நாமமே ”

மேலே கூறியவைகளை, எண்ணி எண்ணி,
விதாரம், விவகாரம், அடைவதுமே உணமே.

கிவை ஒன்று கிவ்வீ! எவ்வாள் உணர் ணை.
உணர்ணை எவ்வாள்! என் அறிந்த உணர் வது,
மனமலியு அறிவாமை! நம் கூர்ந்தகிடுவீழி
யில், உணமே அறிவாகி விடுகிறது. அறிவே,
ஆன்மாவாகி விடுகிறது. ஆன்மாவே நாமம்!
நாமமே ஆன்மா! கிவ்வீ! ஒன்றித்த கிவ்வியில்,
கிருப்பது ஒன்றே! எவ்வாள் மீ நம்கிவ்வியமே.
ருடப்பது எவ்வாள் நாமமே ” ”

முன்பு பலமடலீ களில் கூறியு ளீயடி ;

அதிசய பந்த சரகீதியமாகல்
அங்கீதமீ, எலீவாழீ, சரகீதியமா ளீ.

அதிசய பந்த, நகீதியமாக யேணீ குமா ளீ?
ரதயீ வம் மறுஷீயா ளீ! எணீயமீ,
ஹ கோணீகுதீதுணை ளீ! "

பிரகீதியகூ ளீயய அனுபவம்! மயற குமணீ ளீ.
மணிகுணம் உட்பட, நடப்பன! பறப்பன! தீருதுயன!
உளரீயன! மறதுமீ அங்கீதிலும், ளீயகவாணீ ஒருவனே,

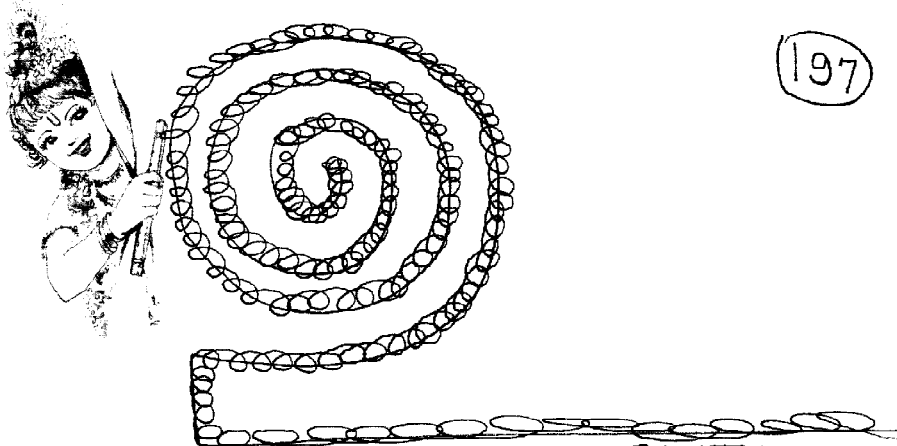
அநீகநீத வேஷமீடமகீ ரகாணீடு,
ளீயகவாணை கிருகீகிருணீ எணீயமீ,
ளீயகவா ளீகீடு அன்னியமாயீ எதுவுமீ,
ரவருமீ கிலீயீ எணீயமீ நகீதியமாக
யேணீ ளீ.

ஒகறலீ சத்குக் களாண, பந்தகீகர் மறைவர்.
" மீத்குக் களாண " நிறைவர்.

மெய் அன்பர்க ளுக்காண, ஓர் சிறிய ஓவணி ஓகோள்.
 உங்கள் அம்மா! அப்பா! கணவனி! மனைவி! சூழ்நிலை
 உற்றுச் உறவு! சுற்றம்! நட்பு! கிவர்கள் அனைவரும்,
 உங்கள் வினையையும்! அபரிகர் வினையையும்! ஓடுவ
 ருக்கொடுவார், நாமவே மயா ருள்களாஜயம்! வாக்
 காலம்! தொகுத்து, வாங்கியும், பகிர்ந்து பிற்று
புரவு முடிக்க உந்தவர்களேயாரும்! அபரிகர், உங்கள்
தோஷமண எண்ணங்களால், விரோத, குடிராகமாத,
 தோற்று திறதேயன்றி உண்மையல்ல! இவைகள்
அபரிகார! மகாபாரங்க ளாடவையே தோஷம் தோஷ
புரவறு

இவைகள் எப்படி நடைபயனாகி வருகின்றன?
 மாயாவிலை, தோற்றுச் நாமவே, அனைத்து வினைகள்
 மாயாவின், மனமாணது, வினைக்குக்கீடுக வரறு,
 நாமவேயவிகள், மானியும், மனறுத்தும், பரிமாற்றம்
 செயல், வதுவாக எண்ணம் உவாக்கரல் பரிபாகம்
 படுக்கி விடுகிறது.
 காவலாண்மை மிகு தேவன் மன்கின்று சிலம், வினையின்
 உபயோகம், பரிமாற்றம் செய்கிறார்.

இவியடி, பரிமாற்றம் செய்வாய் மருமீ நாமமே மொருள்
அறியாமலானம் மிசகாமலும், குறிப்பிட கடாவநிகரி
குறியிட உடலினிவி விரியோ திகீகிய குதின்றன.

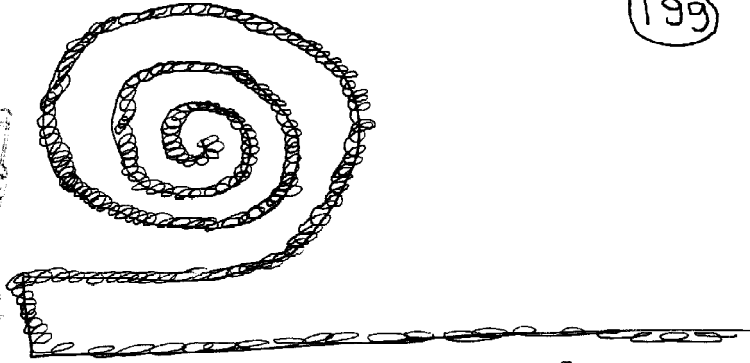
அவியாருள்களின் மேலுள்ள, மோறுதீகாலும்
திடீர்தீகாலும்! அம்மன்குறி வந்தியாசமான,
விரியோகமாக கோந்துதிருது.
இதைகூண் கூறியமடி, தீர்வாரம்பண நிரியிவி
கூடுது, மனம் கோதீகி குறிசான், வந்தியாசமாம்!
கோறுகும்! கோடுது. மோறு துவேயு/நிரியிவி
மனம் கோதீகி குறி, வந்தியாசமாம் கோறுகும்
கோறுகீகானி செய்யும்! (நாகதுயேகி)

இவீ கின் மென் னறயும் உணர்வாம்
அதிக நாமமே மொருகருகும், விரிசம்பந்தம்
அதை விரியோகம் செய்யும், நாமமே ஜீவ
கோற்ற விகரும், விரிசம்பந்தமே. இவீகும்
புதியகவாண்டு என்ன செய்கிறார் என குறிசீகி
நாமமே, தீவகோற்றவிகாரி, சுவகரகூதீகானி
இக்காரியம் மனின் குடியும் இவியாவி அறய
நடைமய குறு. விரியும் குடியு குறு அறய
அவர்களை தனியே மென் இவியாருகோணம்.

இந்த மனம் உன் (198)
 இய்யடி ப்ரியக யாணிந்நாயா
 காரியத்தை கண்டு கொள்
 னாமலி அருகிறது ரண்டுலி?
 உபக இயக்கம் மாயா ஆகி
 கோவம் ஆகவே தம்மகனை
 மணமு கிடையா கடி
 வசம்பு குக்கி யிடவாரும்
 ப்ரியக யாணி சாரிக்குரல்
 ப்ரியக யாணி வசம் மாயா யுமி
 மனமு செகையி எம் அறிவா தியுறும் இதை உணரவரும்

நெய்வம் மனுஷ்யரகுமீ ராணியும், நெய்வம் கோல்கு
 துணைவன், ராணியை உயும். எம்மீயிதீதி ருனி. அய்யடி
 அயன் செய்வது, அயன் மாயா வினுவாகும்.
 இந்த மாயாவின் மனம், அதுத கண்டு கொள் னாமலி
 நடிக்கிறது, ராணியே, பிசாநீவ உயன்கும். அய்யடி
 நடிக்கிறவீதான, இய்வுவகம் குறை வின்னி, நின்ற
 வாடு அணுகி காரிய நிகரம், நடைமையுதகாத,
 கோல்கும் இதை சூட்சும ரகசியம்
 சார்வாரீயம் பாரிசூரணை மானுவிதான விளங்கும்.
 உடைமையுமி உரிமையுமி, இந்த ரகசிய விளையா
 டுடை, கொரியாமலி மனநுத்து விடுகிறது.
 அளவரும் கணவன், மனைவி, ஆசைதகன், உறவு, சந்த
 நட்பு, என்ரு நாமடுய வேஷத்தைக்கான், சாரி கிருரி
 களேதவிர, உள்மே உள்மே அமைதும் ஆருதர்யாய்
 ரவரும் உணர் குடிவகிலிம் காரணம்? ருய
 ராகதீதுவேஷம் என்ரு பிசாநீயும் மேறவுரு துஷ்டிககான்
 இதை உணரீத்து நோகீத, பொருமை கிரீவாருடுது
 காரணம் ஆகும். பொருமை யுடனி ருதான ஆகினை
 தாரி ப்ரியக யாணி நேருகீடு கோர் காரண யாய்
 கிதகிதே ருதையின் அனுபவம் ஆகும்.

இறுதியாகவும் உறுதியாகவும் சொல்கிறேன்.

① சர்வாரீயணதீபாரிபூரண அனுபவம்
 பெருமலி, நாம குப, ஜக ஜீவ, உறவு, சுந்தரம், நயு,
 மதியம் எல்லாம், தோஷம் நாசமா காலம்
 தோஷ குணங்கள், நாசமா காலம், புண்ணியமாயலி,
 நாசமா காலம். புண்ணியமாய விஜயமாகிய படர்
 மலி, தூலம் பாரம் உறையாகும் குணயாகும்.

② சர்வாரீயணதீபாரிபூரண அனுபவம்
 பரம் மாரீயணதீபாரிபூரண அனுபவம்
 பணதீபாரி! மகேயாரம் குணநீல குணநீல, மனம்
 மகதீபாரம் மனம் மகதீபார வணிகி, ஜீவனி முக்கி
 இல்லவே இல்ல!

③ இவை அனைத்தும், பூவகாரணம் உபகீதே ஆகும்
 அகலே பேசினச குணநீலம். யசிஜம் விடக்கே நெருங்குது
 எறையம் சகித்தே நெருங்குது பெருமணம் உடனி இருக்கலர்
 சமகி குணம் பெருமணம் ராஜ, சுடறி இருக்க இதனை,
 நினைவு செய்தி குணம்.

ஸ்ரீமதி சூனீரே! அது திவ்யம்
 அதுயாருக்கு அதுநீயே! அதுமே கியம். பாயா.
 இருப்பது சூனீரே! நடப்பது நமக்கு என் சொரிபு
 சூனீரே சூனீரே! சூனீரே!

*Abode of Love
You Are Everything!*